

Cecelia
Ahernová

JAK
NAJÍT
LÁSKU

autorka
bestselleru
S láskou
Rosie

motto román

motto

Cecelia
Ahernová

JAK
NAJÍT
LÁSKU

Praha 2016

Přeložili Ludmila a Tomáš Havlíkovi

Copyright © Cecelia Ahern, 2013

Translation © Ludmila a Tomáš Havlíkovi, 2016

ISBN 978-80-267-0557-4

Davidovi, díky němuž vím, jak najít lásku

1

JAK MUŽE PŘESVĚDČIT

Říká se, že blesk nikdy neudeří dvakrát do stejného místa. Není to pravda. Přesněji řečeno, je pravda, že se to říká, ale skutečnost je jiná.

Vědci z NASA zjistili, že elektrický výboj mezi mrakem a zemí často zasáhne dvě i několik míst zároveň a že pravděpodobnost takového jevu je o pětadvacet procent vyšší, než se všeobecně soudí. Lidé tím ale většinou chtějí říct, že blesk nikdy neudeří do téhož místa při různých příležitostech – jenomže ani to neplatí. Pravděpodobnost, že si tento živel najde stejný cíl dvakrát po sobě, je sice jedna ku třem tisícům, ale jistému Royi Clevelandalovi, správci obory z Virginie, se to přihodilo mezi léty 1942–1977 celkem sedmkrát. Všechny zásahy přežil, ale nakonec v jednadesáti letech spáchal sebevraždu – střelil se do břicha, údajně z neopětované lásky. Kdybychom upustili od metafory s bleskem a místo toho prostě jen říkali, co máme skutečně na mysli, znělo by naše sdělení takto: *Nestává se, že by člověk zažil nějakou vysoce nepravděpodobnou událost opakovaně.* Není to tak. Pokud informace o důvodech Royovy sebevraždy nelžou, zlomené srdce je synonymem naprosto výjimečného druhu smutku a Roy si uvědomoval mnohem lépe než kdokoliv jiný, že by ho podobné vysoce nepravděpodobné soužení mohlo postihnout znovu. Tím se dostávám k jádru svého příběhu – k první ze dvou vysoce nepravděpodobných událostí, které jsem zažila.

Byl mrazivý prosinec, jedenáct hodin v noci a já se ocitla na místě, kde jsem nikdy předtím nebyla. Není to metafora vyjadřující můj psychický stav, ačkoliv by byla velice trefná. Chci tím říct, že jsem nikdy nebyla v téhle části Dublinu. Mezi opuštěnými řadovými domky na jihu města se proháněl ledový vítr, se strašidelným kvílením pronikal rozbitými skly do útrob bytů a otrásal lešením. Ve zdech, kde měla být okna, zely černé díry, místo upravených povrchů jsem viděla hroznivé výmoly a vyvrácené dlaždice, na balkonech a u domovních vchodů se povalovaly kusy potrubí a všude trčela spousta drátů a trubek, které začínaly bůhví kde a končily v prázdnotě. Všechno budilo dojem kulis nainstalovaných pro nějakou tragédii. Už jenom pohled na celé místo – o desetistupňovém mrazu nemluvě – ve mně vyvolával třesavku. V těchhle domech teď měly spát rodiny s dětmi, okna potměných místností měly zakrývat závěsy. Místo toho tu bylo jako po vymření. Majitelé své domovy z bezpečnostních důvodů opustili, protože představovaly časovanou bombu, která mohla kdykoliv vybuchnout. Zanechali ji tady po sobě stavitelé, kteří nesplnili dlouhý seznam lživých slibů, jimiž zahrnuli zájemce o luxusní bydlení za rozumnou cenu v době hospodářského oživení.

Neměla jsem tam co dělat. Pronikla jsem na tohle území bez povolení, ale to mě tolik netrápilo. Spíš mi vadilo, že tam na každém kroku cíhalo nebezpečí. Na běžného člověka působilo celé místo nehostinně. Měla jsem se otočit a odejít, odkud jsem přišla. Moc dobře jsem si to uvědomovala, ale přesto mě sem cosi neodolatelně táhlo, i když se mi uvnitř všechno svíralo. Vešla jsem dovnitř.

O pětáctýřicet minut později jsem však už zase stála venku, trásla se po celém těle a čekala na policii, jak mi uložil dispečer z pohotovostní služby na čísle 999. Po chvíli jsem v dálce zahlédla světla záchranky, za níž se řítil neoznačený policejní vůz. Z něj pak přede mnou vyskočil detektiv Maguire – neho-

lený, rozcuchaný a podle všeho i vyčerpaný muž v pomačkaném oblečení, který se později projevil jako nepříjemný mrzout. Vypadal jako čertík v krabičce, připravený kdykoliv vyskočit a vybafnout. Svým ležérním vzezřením sice mohl připomínat hvězdu rockové kapely, ale byl to sedmačtyřicetiletý policista ve službě, což z něj stíralo šmrnc módně působícího chlapíka a podtrhovalo vážnost situace, v níž jsem se ocitla. Zavedla jsem policisty do Simonova bytu, ale pak jsem se zase vrátila ven a čekala, až všichni zase vyjdou, abych jim mohla vylíčit, jak se všechno seběhlo.

Detektivu Maguirovi jsem pak vypověděla to málo, co jsem věděla o Simonu Conwayovi, šestatřicetiletém muži, jehož jsem našla uvnitř. Jeho rodina musela z bezpečnostních důvodů vyklidit spolu s dalšími padesáti rodinami celý objekt. Hovořil se mnou především o penězích, o tlaku, který zažíval, když musel platit hypotéku za byt, v němž nesměl bydlet, o městské radě, která mu už nechtěla proplácet náhradní ubytování, a také o tom, že právě přišel o práci. Poněkud zmateně jsem detektivovi zrekapitulovala celý náš rozhovor a při svém líčení jsem se pohybovala někde na rozhraní mezi tím, co jsem si myslela, že jsem tomu nešťastníkovi skutečně řekla, a tím, co jsem mu podle svého nejlepšího přesvědčení měla říct.

Když jsem na Simona Conwaye v tom opuštěném domě naražila, držel v ruce zbraň. Mám dojem, že v tu chvíli jsem mnohem víc překvapila já jeho než on mě. Podle všeho se domníval, že mě tam poslala policie, abych si s ním promluvila. Nepříznala jsem mu, že to tak není. Když jsem totiž viděla, jak v ruce svírá tu černou zbraň a během hovoru s ní mává kolem sebe, zatímco já přemáhám nutkání příkrčit se a utéct pryč, chtěla jsem, aby si myslel, že je ve vedlejší místnosti celá armáda dalších lidí. Všechno se ve mně sice svíjelo hrůzou a propadala jsem panice, ale zároveň jsem se ho snažila uklidnit a především přemluvit, aby zbraň odložil. Mluvili jsme spolu o jeho dětech a já se mu

upřímně pokoušela ukázat aspoň záblesk světla na konci černého tunelu, v němž se ocitl. Nakonec se mi ho podařilo přimět, aby položil pistoli na desku kuchyňské linky a nechal mě zavolat na policii pro pomoc. Jenomže když jsem to udělala a stiskem tlačítka ukončila hovor, něco se přihodilo. Moje slova, naprosto nevinná – jenomže v tu chvíli jsem je neměla vypustit z pusy, jak už vím – v něm cosi uvedla do pohybu.

Podíval se na mě, ale poznala jsem, že mě vůbec nevnímá. Výraz v obličeji se mu úplně změnil. Strašně mě to vyděsilo, ale než jsem stačila jakkoliv zareagovat, znovu uchopil pistoli a přitiskl si ji k hlavě. Pak zahřměl výstřel.

2

JAK ODEJÍT OD MANŽELA (A NEUBLÍŽIT MU)

Pokud někdy spatříte nebo zažijete něco skutečně vážného, poznamená vás to natolik, že už nikdy v životě nebudete chtít nic předstírat. Připadáte si jako hlupák, jako šarlatán. Toužíte utéct ode všeho, co jen trochu zavání falší – ať už záměrnou, anebo bezděčnou. Platí to i pro tak závažnou věc, jakou je manželství. A přesně tohle se mi stalo.

Když člověk zjistí, že závidí svým známým, kteří se rozvádějí, musí nutně dospět k závěru, že je jeho manželství v maléru. Přesně takovýhle stav, kdy člověk jasně cítí, že něco není v pořádku, ale zároveň to nedokáže přesně pojmenovat, jsem zažívala několik měsíců. A když pak naše soužití s manželem vzalo zasvé, došlo mi, že nestálo za nic už od samého začátku. Jako vdaná žena jsem zažívala chvíle, kdy jsem si připadala šťastná, a v obecném slova smyslu jsem v sobě chovala i určitou naději do budoucna. Je sice pravda, že pozitivní myšlení pomáhá vytvářet spoustu velkých věcí, ale toužebné přání samo o sobě není moc spolehlivým základem manželství. Avšak ta událost – můj *zážitek* se Simonem Conwayem, jak jsem to nazývala – mi pomohla otevřít oči. Byl to ten nejreálnější prožitek v celém mém dosavadním životě a přinutil mě skoncovat s veškerým předstíráním. Způsobil, že jsem už navzdychky chtěla být jenom upřímná a stejně upřímný a poctivý měl být celý můj následující život.

Moje sestra Brenda byla přesvědčená, že je můj úprk z manželství důsledkem nějaké posttraumatické poruchy z prožitého stresu, a úpěnlivě mě prosila, abych si o tom s někým promluvila. Tak jsem jí vysvětlila, že už jsem to přece s někým probírala, protože důvěrné debaty na tohle téma jsem s ní vedla pěkně dlouho a Simon jen svým způsobem uspíšil mé definitivní prohlášení. Jenomže takhle to Brenda samozřejmě nemyslela. Mínila tím seriózní rozhovor s nějakým školeným odborníkem, nikoliv nesouvislé plkání při lahvi vína u ní v kuchyni, které jsme spolu pravidelně provozovaly uprostřed týdne.

Můj manžel Barry se v téhle pro mě tak těžké chvíli projevil jako chápavý a loajální člověk. Také on v první chvíli považoval moje nečekané rozhodnutí za pouhou součást řetězového efektu vyvolaného výstřelem Simonovy zbraně. Jakmile mu ale došlo, že to myslím vážně – když viděl, jak si balím věci a chystám se odejít z domu – začal mě titulovat těmi nejodpornějšími jmény. Nijak jsem mu to nevyčítala, přestože nejsem a ani jsem nikdy nebyla tlustá a přestože mě naprosto zmátl podivným obviněním, že mám jeho matku radši, než předpokládal. Chápala jsem i všechny naše známé, že jsou ze všeho zmatení a nevěří mi. Do jisté míry to souviselo s tím, že jsem celou dobu dokázala úspěšně tajit, jak jsem nešťastná, a zcela nepochybně i s tím, jak jsem svůj odchod načasovala.

Poté co jsem si tehdy večer při pohledu na Simona Conwaye uvědomila, že ten strašlivý výkřik, při němž mi tuhla krev v žilách, vyšel z mých vlastních úst, poté co jsem už podruhé těsně po sobě zatelefonovala na policii, poté co jsem učinila a podepsala svědeckou výpověď a vypila polystyrenový kelímek čaje s mlékem v místním EuroSparu, zamířila jsem domů a udělala čtyři věci. Za prvé jsem se osprchovala, abych ze sebe smyla všechno, co souviselo s tím tragickým výjevem. Za druhé jsem si vyhledala svou příručku *Jak odejít od manžela (a neublížit mu)*, kterou jsem měla už mnohokrát přečtenou. Za třetí jsem

vzbudila Barryho, postavila před něj kávu s toastem a oznámila mu, že s naším manželstvím je konec. A za čtvrté – když ze mě začal páčit důvody – jsem mu vysvětlila, že se mi přímo před očima zastřelil jeden muž. Při zpětném pohledu si teď uvědomuju, že mi Barry kladl daleko podrobnější otázky k té střelbě než ke krachu našeho manželství. Ještě před touhle obrovskou životní zkouškou jsem si přečetla a důkladně nastudovala, jak bychom se s Barrym cítili nebo měli cítit, kdybych se někdy rozhodla z manželství vycouvat – jenom abych byla připravená, aby mě taková věc nezaskočila, a abych si ujasnila, jestli by to byl správný krok. Měla jsem několik přátel, jejichž svazek skončil rozchodem, a spoustu nocí jsem pak naslouchala oběma znesvářeným stranám, takže jsem věděla, co s člověkem dokáže udělat rozchod. Nikdy mě ale nenapadlo, že by se můj manžel takhle radikálně změnil a stal se z něj úplně jiný člověk – tak chladný a nenávidný, tak zahořklý a zákeřný, jaký je teď. Náš někdejší společný byt byl teď jeho a já jsem do něj nesměla ani vkročit. Naše někdejší společné auto vlastnil nyní on a já jsem ho nesměla používat. A podnikal všechno, seč mu síly stačily, aby i všechny ostatní věci, které bývaly společné, zůstaly jenom jemu. Dokonce i ty, o které vůbec nestál. Doslova. Kdybychom měli děti, určitě by si přivlastnil i je a já bych se na ně nesměla ani podívat. Sebral mi kávovar, zmocnil se šálků na espresso, hystericky shrábl toaster a s láteřením si přisvojil i varnou konvici. Dovolovala jsem mu, aby dával průchod svému vzteku v kuchyni, v obývacím pokoji, v ložnici, a dokonce i na záchodě, kam za mnou chodil a řval na mě, když jsem čurala. Snažila jsem se chovat trpělivě a chápat, jak jen mi síly stačily. Odjakživa jsem byla dobrá posluchačka, vždy ochotná naslouchat, ale s vysvětlováním jsem byla poněkud na štíru. Proto mě překvapilo, že jsem sama cítila potřebu všechno mu objasnit. V hloubi duše jsem byla přesvědčená, že má z našeho manželství podobné pocity jako já. Ale strašně se ho dotklo, že

se něco takového stalo právě jemu, a úplně kvůli tomu zapomněl na chvíli, kdy jsme si oba připadali jako vězni ve svazku, který byl od samého začátku obrovský omyl. Stejně ale běsnil jako pominutý, protože ve vzteku člověk zkrátka nevidí a neslyší ani nezpochybnitelnou pravdu. O něm to aspoň platilo stoprocentně. Čekala jsem tedy, až ho přejdou největší záchvaty zuřivosti, a doufala, že se dočkám chvíle, kdy si spolu budeme schopni rozumně promluvit.

Věděla jsem, že mé důvody jsou oprávněné, ale nemohla jsem žít s bolestí, která mi svírala srdce při pomyšlení, že jsem mu ublížila. Teď mi k téhle bolesti přibyla další muka, která mě tížila jako kámen – vědomí, že jsem Simonovi nedokázala zabránit v jeho zoufalém činu. Už předtím jsem se celé měsíce pořádně nevyspala, ale právě teď jsem měla dojem, jako kdybych několik týdnů *vůbec nezamhouřila oko*.

„Oscare,“ řekla jsem svému klientovi, který seděl v křesle na opačné straně stolku. „Ten řidič autobusu vás nechce zabít.“

„Chce. Nesnáší mě. Vy to nevíte, protože ho neznáte a neviděla jste, jak se na mě dívá.“

„A proč si myslíte, že vás nesnáší?“

Pokrčil rameny. „Vždycky když autobus zastaví, otevře dveře a zírá na mě.“

„Říká vám něco?“

„Když nastoupím, ne. Ale když nenastoupím, něco na mě bručí.“

„Stává se někdy, že *nenastoupíte*?“

Zakoulel očima a začal si prohlížet prsty. „Někdy je moje sedadlo obsazené.“

„*Vaše sedadlo*? To je novinka. Jaké sedadlo?“

Došlo mu, že jsem ho nachytala na švestkách, a tak vzdychl a přiznal se: „Podívejte se, celý autobus na mě civí. Jsem jediný člověk, který na té zastávce nastupuje, a všichni na mě visí očima. A protože mě tak upřeně pozorují, sedám si hned za

řidiče. Víte, na to postranní sedadlo, ze kterého se člověk dívá do okna, úplně oddělené od ostatních míst v autobuse.“

„Cítíte se tam v bezpečí.“

„Je naprosto dokonalé. Tam bych vydržel celou cestu až do centra. Jenomže občas si tam sedává jedno děvče – takové, co vyžaduje zvláštní péči – poslouchá iPod a zpívá si tak nahlas, že to slyší celý autobus. Když je tam ona, nemůžu nastoupit – ne kvůli tomu, že by mě znervózňovali lidi, co vyžadují zvláštní péči, ale protože je to moje sedadlo, víte? Jenomže dokud autobus nezastaví, nepoznám, jestli to děvče sedí uvnitř. A tak se pokaždé podívám, jestli je to sedadlo volné, a když není, jdu pryč. Proto mě ten řidič nesnáší.“

„Jak dlouho už tohle všechno trvá?“

„Nevím. Několik týdnů?“

„Oscare, víte, jak to myslím. Budeme to muset vzít zase od začátku.“

„Propána,“ vzdychl, zabořil obličej do dlaní a úplně se zhroutil. „Ale vždyť jsem byl už na půli cesty do města.“

„Dávejte si pozor, abyste svůj strach nepromítl do nějaké další obavy. Musíme se s ním okamžitě vypořádat. Takže zítra nastoupíte do autobusu, posadíte se na *jakékoliv* volné místo a zůstanete tam sedět do následující zastávky. Pak můžete vystoupit a vrátit se pěšky domů. Další den, ve středu, nastoupíte do autobusu, opět se posadíte na *jakékoliv* volné sedadlo, ujedete dvě zastávky a potom se vrátíte domů pěšky. Ve čtvrtek ujedete tři zastávky, rozumíte mi? Musíte postupovat kousek po kousku, po krůčcích, a nakonec se dostanete, kam chcete.“

Nebyla jsem si jistá, koho se vlastně snažím přesvědčit, zda jeho, nebo sebe.

Oscar pomalu zvedl hlavu. Z obličeje mu vyprchala veškerá barva.

„Zvládnete to,“ ujistila jsem ho vlídně.

„Když o tom takhle mluvíte, zdá se to snadné.“

„Chápu, že to pro vás není snadné. Praktikujte dechová cvičení. Zakrátko už to tak těžké nebude. Zvládnete dojet až do centra a místo strachu budete cítit nadšení. Nejhorší okamžiky vašeho života se změní v nejšťastnější, protože se vám podaří překonat obrovské překážky.“

Tvářil se nejistě.

„Věřte mi.“

„Věřím, ale prostě mi chybí odvaha.“

„Odvážný není ten, kdo se ničeho nebojí, ale ten, kdo dokáže nad strachem zvítězit.“

„To máte z těchhle knížek?“ zeptal se a pohodil hlavou ke knihovně zaplněné mými praktickými příručkami.

„Nelson Mandela,“ usmála jsem se.

„Škoda že řídíte pracovní agenturu, byla byste dobrá psycholožka,“ poznamenal a zvedl se z křesla.

„No, dělám to pro nás oba. Pokud dokážete ujet autobusem víc než jednu zastávku, rozšíří se tím možnosti vašeho pracovního uplatnění.“ Snažila jsem se potlačit napětí, které mi zaznívalo v hlase. Oscar byl vysoce kvalifikovaný vědec, doslova zázračné dítě, kterému bych dokázala docela snadno najít zaměstnání – vlastně jsem ho už našla – ale protože měl problémy s cestováním, byly jeho možnosti značně omezené. Snažila jsem se mu pomoci, aby své potíže překonal a já ho mohla umístit na takové pracoviště, kam by každý den spolehlivě dojel. Řídit auto neuměl, protože se bál praktického výcviku, a já jsem už nemohla dál rozšiřovat pole své působnosti a stát se jeho instruktorkou. Ale slíbila jsem mu, že ho aspoň zbavím strachu z veřejné dopravy. Zadívala jsem se mu přes rameno na hodiny. „Dobře, domluvte si s Gemmou další schůzku někdy na příští týden a já se budu těšit, že mi povíte, jak jste pokročil.“

Jakmile za ním zapadly dveře, odložila jsem úsměv stranou a začala se probírat příručkami typu „Jak udělat to či ono“ uloženými v knihovně. Moji klienti žasli nad množstvím knih,

kteře jsem skladovala v kanceláři, a já sama jsem byla pře-svědčená, že malé knihkupectví mé kamarádky Amelie ještě nezkrachovalo jenom díky mně. Knihy byly mé bible, moji pomocníci v každé životní situaci. Obracela jsem se na ně, kdykoliv jsem potřebovala najít nějaké řešení buď pro sebe, nebo pro své utrápené klienty. Posledních deset let jsem snila o tom, že nějakou podobnou příručku napíšu i já, ale nikdy jsem nepokročila dál, než že jsem se posadila k počítači, zapnu-la ho, připravila se k psaní – celá nažhavená, abych už vtělila svůj záměr do slov – ale pokaždé to skončilo tím, že jsem jen zírala na bílý monitor s poblikávajícím kurzorem, na tu úplně prázdnou plochu, která výmluvně odrážela úroveň mé tvořivosti.

Moje sestra Brenda tvrdila, že mě víc láká samotná představa, že napíšu knížku, než skutečná práce na ní, protože kdybych o to skutečně stála, prostě bych psala; každý den, sama od sebe, sama pro sebe, kniha nekniha. Tvrdila, že spisovatel prostě cítí vnitřní nutkání a musí psát, ať má či nemá konkrétní námět, ať má či nemá počítač, ať má či nemá papír a tužku. Jeho touhu nepředurčuje typ nebo barva pera ani dostatečné množství cukru v jeho caffè latte, což byly věci, které zpravidla nabourávaly můj tvůrčí proces, kdykoliv jsem sedla ke psaní. Brenda mě často zásobovala nejrůznějšími žalostnými vhledy do mého nitra, ale obávám se, že v tomhle mě prokoukla docela přesně. Chtěla jsem psát, ale nevěděla jsem, jestli to vůbec umím, a měla jsem strach, že když se do toho přece jen pustím, stejně se nakonec projeví moje neschopnost.

Celé měsíce jsem měla vedle postele položenou příručku *Jak napsat úspěšnou knihu*, ale otevřela jsem ji před spaním jen jedinkrát, protože jsem se bála, že když se nebudu schopná řídit radami, které jsou v ní uvedené, nikdy nic nevytvořím. Po čase jsem ji radši schovala do nočního stolku a odložila svůj sen na příznivější dobu.

Po chvíli jsem v knihovně našla, co jsem hledala. *Šest tipů, jak dát zaměstnanci výpověď (s názornými ilustracemi)*.

Nebyla jsem si jistá, jestli jsou ty obrázky k něčemu dobré, ale přesto jsem vyrazila do koupelny před zrcadlo a snažila se nacvičit si „ustaraný výraz na zaměstnavatelově tváři“. Přečetla jsem si poznámky, které jsem si předtím zapsala na žlutý papírek a ten pak přilepila na předsádku, ale vůbec jsem si nevěřila, že to zvládnou. Moje malá pracovní agentura Rose Recruitment vznikla před čtyřmi lety a čítala čtyři lidi. Sekretářka Gemma nám pomáhala zajišťovat veškerý provoz. Nechtěla jsem, aby odešla, ale stále silnější finanční tlak mě přinutil, že jsem o tom začala uvažovat. Ještě jsem si pročítala své poznámky, když se náhle ozvalo zaklepání na dveře a do kanceláře křepce vešla Gemma.

„Gemmo,“ vyjekla jsem s provinilým výrazem. Rychle jsem sklápěla knihu a nemotorně se jí snažila před Gemmou schovat, ale když jsem ji zasouvala zpátky mezi knížky na přeplněné polici, vypadla mi z ruky a přistála Gemmě přímo u nohou.

Gemma se zachichotala, sklonila se k zemi a zvedla ji. Jakmile však spatřila její titul, celou tvář jí polila červeň. Zadívala se na mě a v obličejí se jí postupně vystřídal hned několik emocí – překvapení, strach, ohromení a bolest. Otevřela jsem pusku, ale hned ji zase zavřela, aniž jsem vypustila jediné slovo. Snažila jsem se upamatovat, jak bych jí měla podle knížky náležitě podat ono ohromující sdělení – jak ho správně formulovat a jaký si nasadit výraz. Usilovně jsem vzpomínala, jak znějí další rady: *srozumitelnost; empatie, ale ne přehnaná; upřímnost... nebo ta ne?* Trvalo mi to strašně dlouho a Gemma se mezitím dovtípila, jak se věci mají.

„Fajn, takže vám konečně byla aspoň jedna z těch pitomých knížek k něčemu dobrá,“ vybuchla a do očí se jí nahrnulý slzy. Potom mi vrazila příručku do ruky, otočila se, popadla kabelku a vyřítla se z kanceláře.

Její poznámka mě naprosto pokořila. Nejvíc se mě dotklo, jak zdůraznila slovo *konečně*. Podle svých knížek jsem žila. A osvědčovaly se mi.

***

„Maguire,“ vyštěkl na mě z telefonu nepříjemný hlas.

„Detektive Maguire, tady je Christine Roseová,“ ohlásila jsem se a přitiskla si prst na druhé ucho, abych neslyšela vyzvánění telefonu, které se ke mně neslo z recepcce. Gemma se po svém bouřlivém úprku ještě nevrátila a já jsem nebyla schopná svolat zbývající zaměstnance a vymyslet, jak se s nimi podělit o Gemminu práci. Moji kolegové Peter a Paul totiž odmítali převzít práci za někoho, kdo byl bezdůvodně propuštěn. Doslova se proti mně spikli, ačkoliv jsem jim několikrát zopakovala, že je to omyl. Můj výrok „nechtěla jsem ji vyhodit... dneska“ zjevně nevyzněl jako nejlepší obrana.

Bylo to prostě katastrofické ráno. Jenomže i když bylo zřejmé, že Gemmu ve své agentuře potřebuju – což se mi právě snažila dokázat – stav mého bankovního účtu tvrdil opak. Musela jsem stále platit polovinu hypotéky na byt, protože oficiálně patřil mně i Barrymu rovným dílem, a od tohoto měsíce jsem musela někde vydolovat ještě dalších šest set eur na nájem jednopokojového bytu, kde jsem chtěla přečkat, než všechno vyřešíme. Vzhledem k tomu, že budeme muset prodat byt, o nějž neměl nikdo zájem, zřejmě za cenu, která ani jednomu z nás nebude stačit na přežití, dovedla jsem si představit, že budu muset ještě hodně dlouho sahat do svých úspor. Věděla jsem, že se zoufalí lidé často uchylují k zoufalým krokům, ale stejně jsem nemohla skousnout, že Barry evidentně vyhlásil válku i mým šperkům, protože mi sebral každičkový kousek, který mi kdy daroval, a všechny si schoval pro sebe. Dozvěděla jsem se to ze zprávy, která mi ráno přišla do hlasové schránky a vzbudila mě.

„Jo?“ podivil se Maguire, z jehož hlasu nezaznívala ani špetka radosti, že mě slyší. Přesto mě překvapilo, že si vůbec pamatuje mé jméno.

„Volám vám už čtrnáct dní. Nechala jsem vám spoustu zpráv.“

„Dostal jsem je. Zahltily mi celou hlasovou schránku. Nemáte důvod k panice. Žádný malér vám nehrozí.“

To mi vyrazilo dech. Vůbec jsem totiž nečekala, že bych mohla mít nějaké potíže. „Kvůli tomu vám nevolám.“

„Ne?“ podivil se strojeně. „Protože jste mi ještě nevysvětlila, co jste pohledávala v tom opuštěném domě na soukromém pozemku v jedenáct hodin večer.“

Zůstala jsem zticha a dumala nad jeho slovy. Skoro všichni známí mi položili stejnou otázku, a těm, kdo ji nevyslovili, se stejně honila hlavou. Žádný z nich se však odpovědi nedočkal. Proto jsem potřebovala co nejrychleji změnit předmět hovoru, než ji ze mě Maguire začne páčit.

„Volala jsem vám, abych zjistila něco víc o Simonu Conwayovi. Chtěla jsem, abyste mi řekl nějaké údaje ohledně pohřbu. V novinách jsem nic nenašla. Ale je to dva týdny, takže jsem ho už stejně zmeškala.“ Snažila jsem se potlačit podráždění, které se mi vloudilo ho hlasu. Volala jsem mu, abych se dopídila nějakých dalších informací, protože Simon zanechal v mém životě hlubokou jizvu a také spoustu otázek. Nemohla jsem se uklidnit, dokud se nedozvím, co všechno se ten den stalo a kdo co řekl. Chtěla jsem znát co nejvíc podrobností o jeho manželce a dětech, abych jim mohla říct, jak krásně o nich mluvil a jak nesmírně je miloval, a vysvětlit jim, že s nimi jeho čin nijak nesouvisel. Chtěla jsem se jim podívat do očí a ujistit je, že jsem ten večer udělala všechno, co bylo v mých silách. Abych zmírnila jejich bolest, nebo spíš ulevila svému svědomí? Bylo by tak zlé, kdybych toužila po obojím? Maguire jsem se na tyhle věci vyptávat nechtěla, protože bych mu musela přiznat,

jak jsem zoufalá, a navíc jsem byla přesvědčená, že mi stejně nic konkrétního neřekne. Ale nedokázala jsem prostě udělat za tímhle zážitkem tlustou čáru. Chtěla jsem, potřebovala jsem vědět víc.

„Dvě věci. Za prvé – kvůli žádné oběti byste se neměla nechat takhle unést. Já hruju tuhle hru už hodně dlouho a –“

„Hru? Viděla jsem na vlastní oči, jak se ten člověk *přímo přede mnou střelil do hlavy*. To pro mě není žádná hra.“ Hlas mi přeskočil, což jsem považovala za znamení, že mám zmlknout.

Na druhém konci linky zavládlo ticho. Vyděsila jsem se a zakryla si obličej rukou. Zbabrala jsem to, napadlo mě, ale pak jsem se vzchopila a odkašlala si. „Haló?“

Čekala jsem ráznou odpověď, chladnou a cynickou, ale nic takového nezaznělo. Místo toho jsem uslyšela jen vlídný hlas a za ním ticho, takže jsem dostala strach, že ať už se mnou mluví odkudkoliv, všichni kolem něj zmlkli a poslouchají, jak mu odpovím.

„Vždyt víte, že tady máme lidi, se kterými si po podobných událostech může člověk promluvit,“ řekl nezvykle laskavě. „Zmínil jsem se vám o tom už tehdy večer. Dal jsem vám vizitku. Máte ji ještě?“

„S nikým si promluvat nepotřebuju,“ odsekla jsem.

„Jistě.“ Odložil tón přívětivého chlapíka. „Podívejte se, jak jsem vám už řekl, než jste mi skočila do řeči, žádné podrobnosti o pohřbu nemám. Žádný pohřeb se ani nekonal. Nevím, kde jste k téhle informaci přišla, ale pověsili vám na nos bulíky.“

„Jak to myslíte?“

„Bulíky. Nesmysly.“

„Ne, jak myslíte to, že se žádný pohřeb nekonal?“

Zjevně byl podrážděný, že musí vysvětlovat něco, co považoval za naprostou samozřejmost. „Neumřel. Ale stejně... leží v nemocnici. Zjistím, kde přesně. Zavolám tam a povím jim, že ho chcete vidět. Ale je v kómatu, takže si s vámi moc nepopovídá.“

Úplně jsem ztuhla, neschopná slova.

Na dlouho zavládlo ticho.

„Máte na srdci ještě něco?“ Znovu byl v pohybu. Slyšela jsem, že bouchly dveře a on se znovu ocitl v místnosti plné zvučných hlasů.

Pomalu jsem se bořila do křesla a snažila se poskládat dohromady aspoň jedinou kloudnou myšlenku.

Když se člověk stane svědkem zázraku, snadno pak uvěří, že nic není nemožné.

3

JAK ROZPOZNAT ZÁZRAK A CO POTOM UDĚLAT

V pokoji panovalo ticho a klid, do něhož jenom pravidelně pípál monitor kontrolující Simonovo srdce a tiše šuměl dýchací přístroj. Simon vypadal jako úplně jiný člověk, než jakého jsem viděla při našem minulém setkání. Teď působil pokojně. Pravou stranu obličeje měl ovázanou, ale levá byla tak hladká a vyrovnaná, jako kdyby se mu vůbec nic nestalo. Sebrala jsem odvalu a usedla k němu z levé strany.

„Viděla jsem, jak se postřelil,“ zašeptala jsem Angele – ošetřovatelce, která u něj měla službu. „Přitiskl si pistoli přímo sem,“ pokračovala jsem a ukázala jí přesné místo na hlavě. „A stiskl spoušť. Viděla jsem, jak se jeho... všechno... rozletělo... úplně všude. Jak je vůbec možné, že to přežil?“

Angela se smutně pousmála; vlastně to vůbec nebyl úsměv, jen lehký pohyb svalů kolem úst. „Zázrak?“

„Co je to za zázrak?“ pokračovala jsem šeptem, protože jsem nechtěla, aby mě Simon slyšel. „Pořád si to znovu a znovu přehrávám v hlavě.“ Přečetla jsem několik knížek o sebevraždách a o tom, jak by měl člověk jednat s lidmi, kteří vyhrožují dobrovolným odchodem ze života. Dozvěděla jsem se z nich, že pokud by se vám podařilo takového nešťastníka přimět, aby se nade vším rozumně zamyslel a vzal v potaz drsnou realitu takového skutku i veškeré jeho důsledky, *možná* by od svého rozhodnutí

upustil. Těmhle lidem jde totiž především o to, aby se zbavili svých momentálních duševních muk, a ne aby nadobro skoncovali se životem, takže někdy postačí, pokud jim pomůžete najít nějakou úlevu od jejich soužení. „Když vezmu v úvahu, že v tomhle ohledu nemám žádné zkušenosti, myslím si, že jsem se zachovala správně. Zdá se mi, že jsem mu pronikla do duše. Že to v něm vyvolalo odezvu. Přinejmenším na chvílku. Chci tím říct, že odložil zbraň a nechal mě zavolat na policii. Jenom nevím, co způsobilo, že se mu to v hlavě zase obrátilo.“

Angela svrátila čelo, jako kdyby slyšela nebo viděla něco, co se jí vůbec nelíbí. „Uvědomujete si, že vy za nic nemůžete?“

„Jo, uvědomuju,“ pokusila jsem se zlehčit její otázku.

Měřila si mě zamyšleným pohledem, zatímco já klopila oči k pravému kolečku pojízdné nemocniční postele, které zanechávalo na podlaze černé odřené stopy od častého popojíždění sem a tam. Snažila jsem se odhadnout, kolikrát denně se asi pohne z místa. Určitě víc než desetkrát.

„Víte, že tady máme lidi, se kterými si můžete o těchhle věcech promluvit? Bylo by dobré, kdybyste se těch starostí dokázala zbavit.“

„Proč mi všichni radí právě tohle?“ zasmála jsem se. Chtěla jsem, aby to znělo bezstarostně, ale hluboko uvnitř mě užírala zlost. Už mě unavovalo, jak mě všichni rozebírali, a měla jsem po krk lidí, kteří se mnou jednali jako s malomocnou chudinkou, jež potřebuje zvláštní zacházení. „Jsem v pořádku.“

„Chvíli vás tu s ním nechám,“ řekla Angela a zmizela tak nenápadně, jako kdyby odletěla a vůbec se svými bílými botami nedotkla podlahy.

Konečně jsem se tedy k Simonovi dostala, ale dost dobře jsem nevěděla, co si mám počít. Napřáhla jsem paži, abych ho vzala za ruku, ale pak jsem se zarazila. Pokud něco vnímal, mohl by mu být můj dotek nepříjemný; možná mě považoval za viníka své tragédie. Měla jsem ho nějak zastavit, ale neudělala jsem

to. Třeba chtěl, abych mu to rozmluvila, třeba čekal, že ode mě uslyší slova, která potřeboval slyšet, ale já jsem ho zklamala. Odkáslala jsem si, rozhlédla se, abych se ujistila, že nikdo není v doslechu, a naklonila jsem se mu k levému uchu, ale ne příliš, abych ho nevydésila.

„Zdravím vás, Simone,“ zašeptala jsem.

Zadívala jsem se na něj, jestli nějak zareaguje. Nic.

„Jmenuju se Christine Roseová. Jsem ta žena, se kterou jste mluvil ten večer, kdy... došlo k té nehodě. Snad vám nevadí, že u vás chvílku posedím.“

Nastražila jsem uši, jestli něco – cokoliv – neuslyším, a zadívala se na jeho ruce, zda na nich neuvidím nějaký náznak, že ho moje přítomnost rozčiluje. Nechtěla jsem mu působit ještě větší bolest. Když jsem se přesvědčila, že se mu tvář a ruce ani nezachvěly a zůstávají i nadále klidné, zapřela jsem se do opěradla židle a trochu se uvolnila. Nemínila jsem tu čekat, dokud se neprobudí, a neměla jsem na srdci nic konkrétního, co bych mu chtěla říct, jenom jsem prostě měla dobrý pocit, že u něj můžu klidně sedět a mlčet. Protože kdybych teď nebyla tady, trápila bych se někde jinde a myslela na něj.

Až do devíti hodin večer, kdy už dávno skončily návštěvní hodiny, mě nikdo nepožádal, abych odešla. Člověku, který byl v takovém stavu jako Simon, tu zřejmě neodměřovali čas obvyklým způsobem. Byl v kómatu, napojený na přístrojích, které ho udržovaly při životě, a jeho stav se nelepšil. Celou dobu jsem uvažovala o sobě, o něm a o našem setkání, které nám oběma nezvratně změnilo život. Od jeho pokusu o sebevraždu uplynulo jen pár týdnů, ale můj život po téhle události zprudka zamířil spirálovitým pohybem úplně jinam. Uvažovala jsem, jestli to všechno byla jen náhoda, anebo osud.

„Co jsi tam dělala?“ zeptal se mě ten osudný večer Barry. Byl zmatený a rozespálý a obličej měl celý pomuchlaný. Když potom natáhl ruku k nočnímu stolku, vzal si z něj brýle s čer-

nými obroučkami a nasadil si je, maličká očka se mu rázem zvětšila. Nevěděla jsem, jak mu odpovédět, a nevěděla bych to ani teď. Kdybych to vyslovila nahlas, cítila bych se trapně. Jen bych tím výmluvně dokázala, jak jsem ztracená.

Když pominu důvod, proč jsem se na tak opuštěném místě vůbec ocitla, za zamyšlení stál už sám fakt, že jsem se v tom bezútešném domě rozhodla zasáhnout do života muži, který držel v ruce zbraň. Ráda jsem pomáhala ostatním, ale pochybovala jsem, že tohle byl jediný důvod, proč jsem to udělala. Považovala jsem se za člověka schopného řešit nejrůznější problémy a podle toho jsem se chovala v rozmanitých životních situacích. Zastávala jsem názor, že pokud se něco nedá úplně napravit, lze to aspoň změnit – především pokud šlo o chování lidí. Tuhle víru jsem zdědila po svém otci, který dokázal vyřešit všechno na světě. Měl přirozený talent vyhmátnout problém a potom se do něj pustit. Tenhle přístup praktikoval i při výchově svých tří dcer, které vyrůstaly bez matky. Protože mu chyběl přirozený mateřský instinkt, který by mu jasně naznačil, co je správné a co ne, a kromě toho se neměl s kým poradit, vyptával se nás, naslouchal našim odpovědím a potom hledal řešení. Byla to jeho vlastní metoda a měl pocit, že pro nás dělá to nejlepší. Ovdovělý otec, který si musí poradit se třemi dcerami, z nichž dvěma ještě není ani deset let a nejmladší jsou teprve čtyři roky, prostě dělá, co může, aby své ratolesti ochránil.

Já jsem řídila vlastní pracovní agenturu, ale tohle označení zní příliš obecně. Spíš jsem se považovala za jakousi dohazovačku, která hledá správné lidi na správná místa. Myslím, že je důležité vybrat pro dobrou firmu stejně dobrou novou energii, a naopak – postarat se o to, aby si firma svého člověka hleděla. Někdy je to pouhá matematika – dosažitelná práce pro dosažitelného člověka s náležitou kvalifikací – ale jindy musím daleko překročit rámec svých normálních povinností; když třeba narazím na někoho, jako je Oscar, a chci pro něj najít

uplatnění. Lidé, s nimiž pracuju, mají různé představy o svých cílech a různě je prožívají. Někteří čelí po ztrátě zaměstnání obrovskému stresu; jiní jenom touží po změně profese a jsou plni dychtivého očekávání obrovského štěstí, ale zároveň bývají velice netrpěliví; a pak jsou i tací, kteří nastupují do úplně prvního zaměstnání a už se nemůžou dočkat začátku nového života. Všichni bez výjimky se však ubírají po určité cestě, v jejíž středu momentálně stojím já. Od začátku jsem za každého z nich cítila stejnou zodpovědnost – chtěla jsem jim pomoci, aby se ve světě neztratili. A teď kvůli mé filozofii, kvůli něčemu, co jsem vyřkla, skončil Simon Conway v tomhle pokoji.

Nechtěla jsem ho nechat samotného, a navíc mě vůbec nelákal návrat do vypůjčeného bytu, kde nebyla televize a nedalo se v něm dělat nic jiného než sedět a zírat na holé stěny. Měla jsem mnoho přátel, kteří by mě mohli ubytovat, ale protože šlo většinou o naše společné známé – moje a Barryho – nikdo z nich se příliš nehrnul, aby mi nabídl střechu nad hlavou. Zjevně se nechtěli míchat do našich sporů a postavit se jenom na jednu stranu, zvlášť když jsem ze všeho vycházela jako hlavní viník já – ta mrcha, co Barrymu zlomila srdce. Proto jsem usoudila, že je radši nebudu vystavovat žádnému stresu. Brenda mi nabídla, abych zůstala u nich, ale nemohla jsem po ní chtít, aby si dělala těžkou hlavu kvůli mým domnělým posttraumatickým potížím, protože měla víc než dost vlastních starostí. Potřebovala jsem místo, kam bych mohla přicházet, kdy bych chtěla, a stejně svobodně odtud odcházet, aniž by se mě kdokoliv vypytaval – především na mé duševní zdraví. Chtěla jsem se cítit svobodně, což byl vlastně hlavní důvod, proč jsem udělala čáru za svým manželstvím. Už sám fakt, že jsem si připadala víc jako doma na jednotce intenzivní péče, hovořil sám za sebe.

***

Takže tohle byla ta věc, kterou jsem nemohla říct ani detektivu Maguirovi nebo Barrymu, ani tatkově a oběma sestřím, prostě nikomu. Vážně. Pátrala jsem po nějakém útočišti, kde bych se cítila líp na duši. Vyčetla jsem to z příručky *Jak si najít šťastné místo k životu*. Šlo o to vyhledat si nějaký prostor, kde byste zažívali povznášející pocity. Mohl by být spojený s příjemnými, obohacujícími vzpomínkami na minulost nebo by vás mohl upoutat nevšedním osvětlením, případně by to mohlo být místo, kde se zkrátka cítíte spokojeně, aniž byste vědomě dokázali definovat, proč tomu tak je. Pro případ, že byste takovou oázu pohody objevili, uváděla moje příručka několik cvičení, která vám – ať byste je provozovali kdykoliv a kdekoliv – pomáhala navodit stejný pocit štěstí, jaký zažíváte na onom objeveném místě. Mělo to však zabírat pouze v tom případě, že jste skutečně našli to pravé místo. A tak jsem pátrala. Právě tohle jsem totiž dělala v té opuštěné zástavbě tehdy v noci, kdy jsem se setkala se Simonem Conwayem. Nehledala jsem však zastavěnou parcelu, ale volnou plochu, která se tam rozkládala v minulosti, protože jsem na ni měla krásné vzpomínky.

Hrál se zápas v kriketu mezi Clontarfem a Saggartem. Bylo mi pět let a několik měsíců předtím mi umřela maminka. Pamatuju si, že byl nádherný slunečný den, první po mrazivé ponuré zimě, a já i moje sestry jsme sledovaly tatku, jak si vede na hřišti. Byl tam tehdy celý kriketový klub. Dodnes si dokážu vybavit tu vůni piva a cítím na rtech sůl z pražených oříšků, které jsem zobala ze sáčku jeden po druhém. Zápas se už chýlil ke konci a tatka nadhazoval míček. Všimla jsem si jeho pronikavého pohledu – podobného, jaký jsme u něj několik posledních týdnů vídaly každý den. Byl to temný pohled, při němž se mu oči téměř ztrácely pod svraštělým obočím. Rozmáchl se, ale pálkař špatně odhadl jeho pohyb a netrefil se. Míček zasáhl tři dřevěné tyčky stojící těsně vedle sebe a pálkař vypadl. Tatka zařval tak nahlas a vytrčil ruku do vzduchu tak

nadšeně, že všichni propukli v nadšený jásot. Zpočátku mě pohled na tu masovou hysterii vyděsil, protože mi připadalo, jako by se všichni nakazili nějakým zvláštním virem, jak jsem to viděla v jednom filmu o obživlých mrtvolách, a jenom já jediná jsem zůstala zdravá. Pak jsem se ale podívala do tváře taťkovi, který se usmíval od ucha k uchu, a poznala jsem, že je všechno v pořádku. Vypravuju si i to, jak vypadaly moje sestry. Kriket je moc nezajímá – vlastně tehdy celou cestu v autě remcaly, protože je táta sebral přímo z ulice, kde si hrály s kamarádkami – ale přesto nespouštěly oči z oslavujícího otce a s úsměvem sledovaly, jak ho spoluhráči nosí na ramenou. A právě tehdy jsem si pomyslela: Všichni budeme v pořádku.

Na tu zastavěnou parcelu jsem šla kvůli tomu, abych si tyhle pocity připomněla, ale když jsem tam dorazila, spatřila jsem strašidelné opuštěné domy a narazila na Simona.

***

Když jsem pak večer nechala Simona o samotě v nemocničním pokoji a vyšla na ulici, pokračovala jsem ve vyhledávání míst, která by mě po všech stránkách vzpružila. Tou dobou jsem takhle pátrala už asi šest týdnů a navštívila kdeco – bývalou základní školu, hřiště na košíkovou, kde jsem kdysi políbila kluka, o němž jsem se domnívala, že patří do úplně jiné ligy, potom vysokou školu, dům babičky a dědy, místní park i tenisový klub, kde jsem trávila letní měsíce, a spoustu dalších míst spojených s příjemnými vzpomínkami. Jednou jsem při těchto cestách zašla do domu, kde dosud bydlela jedna moje spolužačka ze základní školy, a pak jsem s ní vedla ten nejrozpáčitější rozhovor, jaký si člověk dokáže představit. Celou dobu jsem litovala, že jsem se touhle návštěvou vůbec obtěžovala. Jenomže když jsem procházela kolem jejího domu, zčistajasna mi vytanula v paměti vzpomínka na úchvatnou vůni sladkého

horkého pečiva, která se jim kdysi linula z kuchyně. Tehdy jsem měla dojem, že kdykoliv jsem u téhle spolužačky a hrajeme si spolu, její maminka něco peče. Od té doby ale uplynulo čtyřicet let, vůně i její maminka byly pryč a v domě zůstala jen moje vyčerpaná bývalá kamarádka se dvěma dětmi, které se na ni neustále sáply a nedopřály nám ani chvilíčku klidu, abychom si mohly popovídat. Ve skutečnosti to ale bylo pozhánání, protože jsme si neměly co říct – snad kromě nevyřčené otázky, kterou jsem cítila ve vzduchu: *Proč jsi sem sakra chodila? Tak blízké jsme si zase nebyly.* Podle všeho se ale dovtípila, že prožívám nějaké složité období, a byla natolik zdvořilá, že to neřekla nahlas.

Když jsem kýžené místo nenašla během prvních čtrnácti dnů, nijak zvlášť mě to netrápilo, protože jsem si tak aspoň vyplňovala volný čas, ale po třech týdnech marného pátrání jsem se začala uvnitř užírat. Místo aby mě tyhle pochůzky nabíjely energií, vrhaly stín na všechny hezké vzpomínky, které mi zůstaly.

Návštěva v nemocnici ve mně ještě posílila odhodlání najít své šťastné místo. Potřebovala jsem pořádnou vzpruhu a věděla jsem, že pronajatý byt s holými stěnami, vymalovanými magnoliovou barvou, mi kýžený klid na duši nepřinese.

Takže v takovémhle stavu jsem byla ve chvíli, kdy se mi už podruhé během jediného měsíce přihodila naprosto nepravděpodobná věc.

4

JAK NĚKOHO DRŽET JAKO O ŽIVOT A NEPUSTIT

Když jsem toho nedělního večera rázovala od přístavní hráze Wellington Quay k mostu Ha'penny Bridge, vládlo v dublinských ulicích ticho a prosincový mráz mi zalézal za nehty. Ve vzduchu bylo cítit, že může každou chvíli začít sněžit, ale zatím nespadla ani vločka. Ha'penny Bridge, jehož oficiální název zní Liffey Bridge, je kouzelný starobylý uzoučký most pro pěší, jehož litinová konstrukce se klene přes řeku Liffey od roku 1816 a spojuje severní a jižní část města. Jeho neoficiální název pochází už z dob jeho vzniku, kdy se na něm platilo mýto. Je to jedna z nejvýraznějších pamětihodností Dublinu a mimořádně krásně vypadá v noci, kdy ho zalévají světlem tři obrovské ozdobné lampy. Zamířila jsem právě sem, protože se mi k němu váže vzpomínka na dobu, kdy jsem studovala na vysoké škole ekonomiku a španělštinu a musela strávit jeden rok ve Španělsku. Už si nevzpomínám, jak těsné pouto nás spojovalo jako rodinu před mamčinou smrtí, ale naprosto jasně si pamatuju, že po ní se naše vztahy nesmírně utužily. Jak šel čas, připadalo nám téměř nemyslitelné, že by kdokoliv z nás tohle pouto někdy přerušil. Už při nástupu na vysokou školu jsem věděla, že se budu muset vydat na nějaký studijní pobyt v rámci programu Erasmus, a cítila jsem neodolatelnou touhu všechny svazky zpřetrhat a roztáhnout křídla.

Jenomže jakmile jsem přijela do Španělska, došlo mi, že to byl nesmysl. Celý studijní pobyt jsem proplakala, nemohla jsem jíst, nemohla jsem spát a jen stěží jsem se dokázala soustředit na studium. Měla jsem pocit, jako kdyby mi někdo vyrval srdce z těla a nechal ho doma u mých nejbližších. Taťka mi psal každý den dopisy plné vtipných, duchaplných poznámek o sobě a každodenním životě mých sester, aby mi zvedl náladu, jenomže dosáhl jenom toho, že se mi stýskalo ještě víc. Pouze jedna pohlednice od něj byla schopna potlačit můj stesk. Vlastně ne potlačit, protože nikam nezmizel a stále trval, ale aspoň jsem byla schopná fungovat. Pohlednice zachycovala ozářený Ha'penny Bridge, za ním panorama svítícího Dublinu a dole řeku Liffey, na jejíž hladině se všechna ta zářivá barevná světla odrážela. Ten snímek mě naprosto okouzлил. Dívala jsem se na digitálně zachycené lidičky, dávala jsem jim jména, vymýšlela si životní příběhy, které se k nim vážou, a odhadovala, odkud asi jdou a kam mají namířeno. V noci jsem si pohled připichovala na stěnu nad postel a během dne jsem ho měla založený v sešitě s poznámkami, takže jsem si ten kousek domova stále nosila s sebou.

Nebyla jsem tak hloupá, abych věřila, že mě teď při pohledu na Ha'penny Bridge zaplaví stejná euforie jako kdysi, protože jsem ho po návratu ze Španělska vídala skoro každý týden. Navíc jsem při svém pátrání po šťastném místě posbírala spoustu zkušeností, takže jsem nečekala žádný bezprostřední úspěch. Ale doufala jsem, že na něm chvíli postojím a vybavím si ten někdejší dojem, ten zážitek, ty pocity. Byl pozdní večer a město v pozadí osvětlené. Nové budovy podél doků sice vytvářely jiný rámeček, než jaký jsem znala ze staré pohlednice, ale odraz světél na tmavé hladině řeky vypadal úplně stejně. Ty nejdůležitější prvky se nezměnily.

S jedinou výjimkou.

S výjimkou muže, celého v černém, který se držel zábradlí na

vnější straně mostu a upíral pohled do ledové řeky, jejíž zrádná voda se valila pod ním.

Na schodech vedoucích na most z Wellington Quay se srotli hlouček lidí. Všichni stáli na místě jako ochromení a upírali oči na černě oblečeného muže. Připojila jsem se k nim a v duchu si položila otázku, jestli se Roy Cleveland cítil podobně, jako jsem se momentálně cítila já, když ho podruhé zasáhl blesk.

Podruhé už ne!

Někdo zavolal policii a teď se přihlížející lidé dohadovali, za jak dlouho přijede a co se stane, když nedorazí včas. Všichni řešili, co dělat. Nemohla jsem si pomoci, ale vybavila jsem si Simonovu tvář, jak vypadala před tím strašlivým výstřelem a potom o řadu dní později na oddělení intenzivní péče. A v duchu jsem si přehrála, jak se jeho obličej změnil těsně předtím, než znovu uchopil do ruky pistoli. V tu chvíli se muselo přihodit něco, co celou tragédii spustilo. Mohla to způsobit nějaká moje poznámka? Nedokázala jsem si vybavit, co přesně jsem mu v tu chvíli říkala. Možná to byla moje vina. Myslela jsem na jeho dvě holčičky, které čekají, až se tatínek probudí, a nejde jim do hlavy, proč nemůže normálně vstát jako dřív. Pak jsem se podívala na muže na mostě a napadlo mě, na kolika životech se asi podepíše jeho naléhavá potřeba učinit přítrž mučivé bolesti, jeho neschopnost najít nějaké jiné východisko.

Náhle mi celé tělo zaplavila prudká vlna adrenalinu. Bylo mi jasné, že prostě nemůžu jednat jinak. Neměla jsem na vybranou. Musela jsem toho muže na mostě zachránit.

Tentokrát na to půjdu jinak. Od té události se Simonem Conwayem jsem přečetla několik knih o sebevraždách, protože jsem se snažila odhalit, v čem jsem pochybila a jak jsem ho měla přemlouvat. První krok byl jasný – soustředit se pouze na muže v černém a naprosto ignorovat to srocení zvlounů kolem. Tři lidé vedle mě se začali hádat kvůli tomu, co by se mělo udělat,

ale to bylo samozřejmě k ničemu. Zvedla jsem nohu a šlápla na nízký široký schod vedoucí z nábřeží na most. Zvládnu to, řekla jsem si. Připadala jsem si sebejistá a dokonale jsem se ovládala.

Ledově chladný vítr mě udeřil do tváře, jako by mi říkal: Probud se! Připrav se! Mráz mě bolestivě štípal do uší a ze znečitlivělého nosu mi začínalo téct. Voda v řece Liffey, kde právě vrcholil příliv, byla černá, kalná, nevlídná, odpudivá, zlověstná. Oddělila jsem se od skupinky, která za mnou napjatě vyčkávala, a snažila jsem se zapomenout, že vítr zachytí každé mé vyřčené slovo, každý můj nádech a výdech a zanese je k uším napjatého publika. Muže v černém, který stál oběma nohama na nesprávné straně balustrády, jenom na uzoučké kluzké římsě, a rukama svíral sloupky vysokého zábradlí, jsem teď viděla mnohem lépe. Už jsem se nemohla vrátit, na to bylo příliš pozdě.

„Nazdar,“ oslovila jsem ho mírným, laskavým tónem, abych ho nepolekala a neposlala do vody. Snažila jsem se, aby mě ve větru slyšel, ale zároveň jsem věděla, že musím mluvit klidně a zřetelně, bez sebemenší známky emocí. V duchu jsem si opakovala, co jsem se dočetla – vystříhat se ostrého tónu a udržovat oční kontakt. „Prosím vás, nebojte se, ani se vás nedotknu.“

Otočil se, aby se na mě podíval, ale hned zase sklopil oči k řece a upřeně zíral do vody. Poznala jsem, že můj hlas jenom sklouzl po povrchu myšlenek, které mu vířily v hlavě. Byl příliš pohroužený sám do sebe, než aby mě vnímal.

„Jmenuju se Christine,“ řekla jsem a dál k němu postupovala pomalými dlouhými kroky.

„Nepřibližujte se!“ vykřikl hlasem, z něhož zaznívala úzkost.

Zastavila jsem se, ale hrálo mě vědomí, že jsem se k němu dostala tak blízko. Teď už nás dělila pouze vzdálenost odpovídající délce paže. Kdyby to bylo nezbytně nutné, mohla bych po něm rychle chňapnout.

„Dobře, dobře, už stojím na místě.“

Otočil se, aby zjistil, jak jsem od něj daleko.

„Pozor, nechci, abyste spadl dolů.“

„Spadl?“ Zaletěl ke mně očima, pak je zase sklopil dolů, ale nakonec je znovu zvedl a naše pohledy se prolnuly. Bylo mu něco přes třicet, měl výrazně řezanou bradu a na hlavě vlněnou čepici, která mu zakrývala vlasy. Hleděl na mě modrýma očima, velkýma a vyděšenýma, a zorničky měl tak obrovské, že mě napadlo, jestli není sjetý nebo opilý. „To myslíte vážně? Máte dojem, že by mi vadilo, kdybych spadl? Myslíte si, že jsem tady náhodou?“ Znovu se mě pokusil ignorovat a soustředil pohled na řeku.

„Jak se jmenujete?“

„Dejte mi pokoj,“ odsekl, ale potom mírně dodal: „Prosím.“

Dokonce i ve stavu nejvyšší nouze byl zdvořilý.

„Bojím se o vás. Vidím, že jste rozrušený. Chci vám pomoci.“

Žádnou pomoc nepotřebuju.“ Znovu mě vytěsnil z hlavy a znovu zaostřil pohled na hladinu řeky. Sledovala jsem klouby jeho prstů, jak střídavě bělají a rudnou podle toho, jak pevně zatínal nebo uvolňoval prsty, jimiž se držel železných sloupků zábradlí. Vždycky když je povolil, srdce se mi rozbušilo jako zvon, protože mě zaplavila hrůza, že se pustí úplně. Neměla jsem moc času.

„Ráda bych si s vámi popovídala,“ řekla jsem a posunula se k němu ještě o kousíček.

„Prosím vás, běžte pryč. Chci být sám. Tohle jsem nechtěl. Nestál jsem o žádné divadlo, jenom chci udělat právě tohle. Úplně sám. Jenom... nenapadlo mě, že to potrvá tak dlouho.“ Znovu ztěžka polkl.

„Poslyšte, nikdo se k vám nepřiblíží, pokud si o to sám neřeknete. Takže se nemusíte bát, nemusíte spěchat, nemusíte

dělat vůbec nic, dokud si to nenecháte pořádně projít hlavou. Máme spoustu času. A já vás jenom prosím, abyste se mnou mluvil.“

Zůstal zticha. Moje vlídné otázky nevedly k žádným odpovědím. Byla jsem mu připravená naslouchat, říkat mu věci, které v tu chvíli potřeboval slyšet, ale narážela jsem na hradbu mlčení. Ale naštěstí ještě neskočil, což jsem musela považovat za úspěch.

„Ráda bych věděla, jak se jmenujete,“ pokračovala jsem.

Žádná odpověď.

Vybavila jsem si Simona, jak se mi zadíval do očí a pak stiskl spoušť. Zaplavila mě tak prudká vlna dojetí, že jsem se málem zhroutila a rozplakala. Bylo to nad mé síly. Začala jsem propadat panice. Už už jsem to chtěla vzdát a uvažovala jsem, jestli bych se neměla vrátit k hloučku zevlounů a přiznat jim, že to nezvládnou, že nechci být zodpovědná za další oběť sebevraždy, když náhle znovu promluvil.

„Adam.“

„Fajn,“ řekla jsem s pocitem úlevy, že mě vyslyšel. Vzpomněla jsem si na pasáž, kterou jsem přečetla v jedné z těch knížek, které jsem nastudovala. Psalo se v ní, že člověku, který chce spáchat sebevraždu, je zapotřebí připomenout jeho blízké a zdůraznit, že na něj myslí a milují ho, ať už je to pravda nebo ne, ale bála jsem se, že by to mohlo mít opačný účinek. Co když se tady ocitl právě kvůli nim nebo protože se bál, že je pro ně přítěž? Horečně jsem uvažovala, co si počít, protože existovala spousta doporučení a já si s nimi bez pomoci nevěděla rady.

„Chci vám pomoci, Adame.“

„To nemá smysl.“

„Ráda vyslechnu, co máte na srdci,“ nabídla jsem mu. Dávala jsem si pozor, abych nepoužila žádný záporný slovní tvar. *Pozorně poslouvejte a nikdy neříkejte výrazy jako „nedělejte to“ nebo „nesmíte“.* V duchu jsem si rychle zrekapitulovala všechno,

co jsem se dočetla. Nesměla jsem udělat chybu. Ani jediným slovem.

„Mě nepřemluvíte.“

„Dejte mi příležitost, abych vám ukázala, že existují i jiná řešení, i když teď možná máte pocit, že tohle je to jediné. Jste unavený, přemýšlení vás vyčerpává – dovolte mi, abych vám pomohla z té římsy. Potom se můžeme podívat na ta jiná řešení. Možná vám teď budou připadat obtížná, ale existují. Zatím aspoň přelezte z té římsy sem. Nechte mě, abych vám pomohla do bezpečí.“

Neodpověděl, ale zvedl ke mně hlavu. Ten pohled jsem znala. Znala jsem ho velice důvěrně. Simon se díval stejně zničeně. „Promiňte.“ Prsty na železných sloupcích se uvolnily, tělo se odlepilo od zábradlí, naklonilo se dopředu...

„Adame!“ Vrhla jsem se vpřed, prostrčila ruce širokými mezerami mezi sloupky, ovinula je Adamovi kolem prsou a přitáhla ho zpátky k zábradlí, takže měl záda pevně přitisknutá k mé hrudi. Zabořila jsem obličej do jeho vlněné čepice, zavřela oči a sevřela ho ještě pevněji. Čekala jsem, že se ode mě pokusí odtáhnout, a uvažovala jsem, jak dlouho ho vydržím takhle pevně objímat, protože mi bylo jasné, že pokud napne všechny síly, nedokážu mu vzdorovat. Čekala jsem, že mi někdo z přihlížejících přiběhne na pomoc, doufala jsem, že policie je už nablízku a do celého případu se vloží profesionálové. Byla jsem na dně svých sil. Co jsem si vůbec myslela, že udělám? S pevně zavřenými víčky jsem se mu opřela hlavou o zátylek. Cítila jsem vůni vody po holení, vůni čistoty, jako kdyby právě vyšel ze sprchy. Voněl životem, jako člověk, který měl namířeno někam do společnosti, ne jako zoufalec, který se chystá skočit z mostu. Působil jako silný muž plný života. A měl tak široký hrudník, že jsem mu kolem něj jen stěží dokázala ovinout obě ruce. Držela jsem ho jako o život, odhodlaná nikdy ho nepustit.

„Co to děláte?“ Hrud' se mu prudce vzdouvala a zase klesala.

Konečně jsem zvedla hlavu a zaletěla pohledem ke skupince stojící v pozadí. Nezaznamenala jsem žádný náznak, že by se blížily policejní majáčky nebo že by se mi někdo chystal podat pomocnou ruku. Nohy se mi třásly, jako bych to byla já, kdo zírá do temných hlubin řeky Liffey.

„Nedělejte to,“ zašeptala jsem a rozplakala se. „Prosím vás, nedělejte to.“

Pokusil se ke mně otočit, ale stála jsem těsně za ním, a tak mi nemohl pohlédnout do obličeje.

„Vy... pláčete?“

„Ano,“ popotáhla jsem. „Prosím vás, nedělejte to.“

„Ježíši Kriste,“ vydechl a znovu se pokusil otočit a podívat se na mě.

Teď už jsem plakala hlasitěji. Nekontrolovaně jsem vzlykala a ramena mi poskakovala nahoru a dolů, ale stále jsem měla paže pevně ovinuté kolem jeho hrudi a držela ho jako o život.

„Proč sakra?“ Lehce se pohnul a posunul nohy ke kraji římsy, aby se mohl otočit a pohlédnout mi do obličeje.

Setkali jsme se očima.

„Jste... Jste v pořádku?“ Zdálo se, že v tom svém transu, nebo jak jsem měla jeho stav nazvat, trochu změkkl.

„Ne.“ Snažila jsem se potlačit pláč. Potřebovala jsem si utřít nos, ze kterého mi teklo jako z vodovodního kohoutku, ale bála jsem se povolit sevření rukou.

„Znám vás?“ zeptal se mě zmateně a zkoumavě si prohlížel můj obličej, jako kdyby nechápal, proč mi na něm tak záleží.

„Ne,“ řekla jsem a znovu popotáhla. Sevřela jsem ho ještě pevněji. Objímala jsem ho tak pevně, jak jsem nikoho neobjímala už spoustu let, rozhodně ne od dětství, rozhodně ne od té doby, co se se mnou mazlila maminka.

Díval se na mě, jako bych neměla všech pět pohromadě – jako by on byl ten duševně zdravý a já šílená. Stáli jsme těsně u sebe, prakticky jsme se dotýkali tvářemi, a on se mi zkoumavě díval

do obličeje, jako kdyby tam hledal něco víc, než co viděl na první pohled.

Ten zvláštní magický okamžik však rychle pominul, protože nějaký pitomec, který všechno sledoval z přístavní hráze, zčistajasna vykřikl: „Skoč!“ Hned nato se muž v černém zavrtěl v novém náporu vzteku a pokusil se mi vymanit.

„Pusťte mě,“ řekl a dál se mě snažil setřást.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Prosím vás, poslouchejte...“ Pokusila jsem se sebrat myšlenky dohromady a teprve potom jsem pokračovala: „Tam dole to nebude takové, jak si myslíte,“ začala jsem, sklopila oči k řece a snažila se představit si, co asi prožívá, když se tak dívá dolů do tmy a chce se vším skoncovat, a jak to pro něj musí být těžké. Znovu se na mě zkoumavě zahleděl. „Nechcete skoncovat se životem, chcete jen skoncovat s tou bolestí, která vás právě teď tíží – s bolestí, s kterou ráno vstáváte a večer chodíte spát. Možná to nikdo z vašeho okolí nechápe, ale já ano, věřte mi.“ Viděla jsem, že se mu oči zalévají slzami, takže jsem se zřejmě dotkla citlivé struny. „Ale zároveň to definitivně skoncovat nechcete, že ne? Jenom se vám to občas mihne hlavou, poslední dobou zřejmě častěji než dřív. Je to něco jako zvyk – uvažovat o různých způsobech odchodu ze světa. Ale pokaždé to zase přejde, vidíte?“

Pozorně mě sledoval a vnímal každé slovo.

„Je to jen chvíle, nic víc. A chvíle míjejí. Když tady ještě pár minut zůstanete, ta chvíle uplyne a s ní zmizí i vaše touha skoncovat se životem. Zřejmě si myslíte, že na vás nikomu nezáleží nebo že se s vaší ztrátou smíří. Možná se vám zdá, že si někdo dokonce přeje, abyste to udělal. Nepřeje. Takovouhle věc nikdo nikomu nepřeje. Možná máte pocit, že nemáte žádné jiné východisko, ale máte – a můžete tuhle krizi překonat. Pojdte sem a promluvme si o tom. Ať už se vám stalo cokoli, můžete to zvládnout. Je to jen pomíjivá chvíle, nic víc,“ šeptala jsem a po tvářích se mi koulely slzy.

Pokradmu jsem se na něj podívala. Ztěžka polykal, oči upřené dolů do řeky. Přemýšlel a zvažoval své možnosti. Žít, nebo zemřít. Nenápadně jsem zkontrolovala obě strany mostu – žádná policie, žádní kolemjdoucí, kteří by mi pomohli. V dané chvíli mi to ale vyhovovalo. Podařilo se mi s ním navázat kontakt, a tak jsem nechtěla, aby nás teď někdo vyrušil, nahnal mu strach a uvedl ho zpátky do stavu, v němž byl ještě před chvílí. Uvažovala jsem, co bych mu měla ještě říct – něco, co by mu pomohlo překlenout čas, než na místo dorazí profesionální pomoc; něco povzbudivého, co by v něm potlačilo vztek. Nakonec jsem však nic říkat nemusela, protože promluvil on.

„Četl jsem o jednom chlapíkovi, co loni skočil do řeky. Byl opilý a rozhodl se, že si půjde zaplavat, jenomže se zaklínil pod nákupní vozík, který někdo hodil do vody, a proud ho s ním odnesl pryč,“ řekl mi roztřeseným hlasem.

„A to se vám zalíbilo?“

„Ne. Ale bylo by po všem. Pak by už bylo úplně po všem.“

„Nebo by to byl začátek jiného utrpení. Jakmile byste se ocitli ve vodě, propadli byste panice bez ohledu na to, že jste tam skočil schválně. Začal byste bojovat. Bojovat o kyslík. Snažil byste se nadechnout, ale plíce by se vám plnily vodou, protože i když si myslíte, že už nechcete žít, váš pud sebezáchovy by vás nutil zůstat naživu. Je to ve vás. Ta potřeba přežít. Jakmile by se vám voda dostala do krku, nastoupil by další přirozený reflex – začal byste ji polykat. Voda, která by vám zaplavila plíce, by vás tížila a táhla dolů, a kdybyste si to náhodou rozmyslel a usoudil, že přece jenom chcete zůstat naživu, už byste se nedostal vzhůru na hladinu. Kromě toho je tu další věc – právě teď je tady kolem vás spousta lidí připravených skočit do řeky za vámi a zachránit vás. A víte co? Myslíte si, že by už bylo pozdě, ale nebylo. Dokonce i po tom, co byste ztratil vědomí, by vám ještě tlouklo srdce. Takže by vás začali oživovat dýcháním z úst do

úst a snažili by se z vás dostat všechnu tu vodu a naplnit vám plíce kyslíkem. Mohli by vás zachránit.“

Třásl se po celém těle, ale nemohl za to jenom chlad. Cítila jsem, jak mi v náruči ochabuje. „Chci to skončit.“ Hlas se mu chvěl. „Bolí to.“

„Co bolí?“

„Co konkrétně? Život,“ mdle se zasmál. „Ranní probuzení je pro mě nejhorší část dne. Už dlouho.“

„Co kdybychom si o tom promluvili někde jinde?“ navrhl jsem mu, protože jsem si s hrůzou uvědomila, že mu celé tělo zase ztuhlo. Asi to nebyl moc dobrý nápad probírat jeho problémy za situace, kdy prakticky visel nad řekou na vnější straně mostu. „Chci si poslechnout všechno, co máte srdci, takže pojďme odsud pryč.“

„Už je toho příliš.“ Měl zavřené oči a mluvil spíš sám k sobě než ke mně. „Nemůžu s tím nic udělat. Už je moc pozdě,“ řekl tiše a sklonil hlavu na stranu, takže mu spočívala na mé tváři. Na dva lidi, kteří se vůbec neznali, jsme zaujímali dost důvěrnou pozici.

„Nikdy není moc pozdě, věřte mi. Ještě se vám může celý život změnit. Vy ho můžete změnit. Můžu vám v tom pomoci,“ domlouvala jsem mu téměř šeptem. Nebyl to záměr, ale stáli jsme tak těsně u sebe, že jsem se rozechvělými rty téměř dotýkala jeho ucha.

Zadíval se mi do očí a já zase jemu, protože jsem nemohla odvrátit pohled stranou. Vypádal tak bezradně!

„A co se stane, když to nepomůže, jak tvrdíte? Když se nic nezmění?“

„Změní se to.“

„Ale co když ne?“

„Říkám vám, že ano.“ *Dostaň ho z toho mostu, Christine!*

Pátavě se na mě zahleděl, zaťal zuby a důkladně se nad tím zamyslel. „Pokud ne, přísahám, že to udělám znovu,“ pohrozil.

„Tady ne, ale nějaký způsob si najdu, protože to už nechci zažít znovu.“

Nechtěla jsem, aby v něm převážily černé myšlenky, ať už ho sem na most vyhnalo cokoliv. „Dobře,“ přikývla jsem. „Pokud se vám život nezmění, bude na vás, jak se rozhodnete. Ale já vám tvrdím, že to možné je. Předvedu vám to. Pustíme se do toho společně, vy i já, a přesvědčíme se, jak může být život nádherný. Slibuju vám to.“

„Takže jsme uzavřeli dohodu!“ řekl téměř šeptem. Dohodu? Neměla jsem v úmyslu uzavírat s ním dohodu, ale nechtěla jsem to v tu chvíli rozebírat. Byla jsem unavená. Chtěla jsem ho jenom dostat z mostu. Toužila jsem se schoulit do postele, zachumlat se do příkrývky a mít už tohle za sebou.

„Musíte mě pustit, abych mohl přelézt na druhou stranu,“ upozornil mě.

„Nepustím vás. V žádném případě,“ odmítla jsem příkře.

Pousmál se. Sice jenom nepatrně, ale přece. „Podívejte se, chtěl bych přelézt nazpátek, a vy mi to teď nechcete dovolit.“

Změřila jsem si pohledem výšku sloupků, na které by se musel vyšplhat a pak seskočit na most. Bylo to nebezpečné. „Dovolte mi, abych zavolala pro pomoc.“

Jen velice pomalu jsem uvolnila jednu paži ovinutou kolem jeho hrudi, protože jsem tak úplně nevěřila, že dodrží slovo.

„Dostal jsem se sem sám, takže se nazpátek vrátím taky sám,“ prohlásil.

„Nelíbí se mi to, dovolte mi, abych někoho poprosila o pomoc,“ opakovala jsem, ale dělal, jako by mě neslyšel. Pozorovala jsem ho tedy, jak se snaží otočit, dlouhé nohy stále na úzké vnější římse. Pravou rukou přehmátl o sloupek dál a posunul nohy do strany, aby se mohl přetočit čelem k zábradlí. Sledovala jsem ho s bušícím srdcem a s pocitem naprosté bezmoci. Měla jsem sto chutí zavolat na postávající zvlouny, aby nám někdo přišel na pomoc, ale jakékoliv zvýšení hlasu by ho teď mohlo vyděsit

a poslat do vody. Náhle vítr zesílil, vzduch se ochladil a já si v plné míře uvědomila, jaké mu po té krátké přestávce, kdy jsme se spolu dohadovali, hrozí nebezpečí. Uklonil se doprava, pootočil se v pase a chystal se švihnout levou nohou nad vodou, obličej stále přitisknutý k zábradlí, ale když přenesl váhu celého těla na pravou nohu, chodidlo mu na úzké římsce podklouzlo. Nějakým zázrakem se mu však podařilo chytit se včas levou rukou sloupku, k němuž se právě natahoval, takže visel nad vodou jen za jednu ruku. Slyšela jsem, jak se všichni diváci jako jeden muž zhluboka nadechli, když jsem se natáhla, abych ho chytila za volnou pravou paži, pevně ji sevřela a s vypětím všech sil se ho snažila vytáhnout nahoru. V tu chvíli jsem v jeho očích zahlédla tak obrovský strach, že mi naskočila husí kůže, ale když si to promítám, jasně si uvědomuju, že právě tehle jeho pohled mi dodal nepředstavitelnou sílu, protože jsem viděla, že ten muž, který chtěl ještě před chvílí se vším skoncovat, teď bojoval o život.

Když jsem mu pomohla vzhůru, pevně se chytil sloupků, zavřel oči a chvíli jen prudce oddychoval. Snažila jsem se uklidnit, ale vtom jsem si všimla, že se k nám řítí detektiv Maguire s hrozivě podmračeným výrazem v obličeji.

„Chce se dostat zpátky na most,“ hlesla jsem.

„To vidím,“ řekl a odstrčil mě stranou. Když pak policisté pomáhali Adamovi do bezpečí, musela jsem odvrátit oči. Jakmile se ale ocitl na vnitřní straně, sedli jsme si vyčerpaně na zem, protože nám už nezbyla ani špetka energie.

Adam se opřel zády o zábradlí a já jsem zaujala stejnou pozici na protější straně úzkého mostu. Strašně se mi točila hlava, a tak jsem ji svésila mezi pokrčená kolena a zhluboka dýchala.

„Jste v pořádku?“ zeptal se mě ustaraně.

„Jo,“ přikývla jsem a zavřela oči. „Děkuju,“ dodala jsem.

„Za co?“

„Že jste neskočil.“

Protáhl obličej, ale na jeho tváři i na celém těle se výrazně podepsalo vyčerpání. „Vždy k službám. Měl jsem dojem, jako by to mnohem víc znamenalo pro vás než pro mě.“

„No, vážím si toho,“ řekla jsem a roztřeseně se usmála.

Povytláhl obočí. „Promiňte, ale uniklo mi, jak se jmenujete.“

„Christine.“

„Adam.“

Napřáhl ke mně paži. Odlepila jsem se od zábradlí, abych na ni dosáhla. Když jsem ho pak chytila, pevně mi stiskl ruku a zadíval se mi do očí.

„Už se těším, jak mě budete přesvědčovat, že to byl dobrý nápad, Christine. Myslím, že nejvhodnější poslední termín budou moje narozeniny.“

Poslední termín? Zírala jsem na něj jako ochromená, ruku stále v jeho dlani. Řekl to vlídně, ale mně to znělo jako varování. Měla jsem pocit, že každou chvíli omdlím, a navíc jsem si připadala jako pitomec, že jsem na takovou dohodu vůbec přistoupila. Co jsem to provedla?

Nervózně jsem přikývla, přestože jsem si zoufale přála vzít všechno zpátky. Potřásl mi rukou, jen jednou, ale pevně, přímo uprostřed mostu, a pustil ji.

5

JAK POZVEDNOUT VZTAH NA VYŠŠÍ ÚROVEŇ

„Co tu sakra vyvádíte?“ zavrčel detektiv Maguire.

„Snažím se pomoci.“

„Jak ho znáte?“ Rozuměj: Jak znáte pro změnu tohotohle?

„Neznám ho.“

„Tak co se tady stalo?“

„Jenom jsem šla kolem a všimla si, že má potíže. Báli jsme se, že sem nedorazíte včas, a tak jsem si říkala, že na něj budu mluvit.“

„Protože se vám to mluvení v prvním případě tak osvědčilo,“ neudržel se Maguire, ale potom se zatvářil, jako by té poznámky litoval. „Vážně si myslíte, Christine, že téhle historce uvěřím? Že jste jenom ‚šla kolem‘? Dvakrát během jediného měsíce? Čekáte, že vám uvěřím, že to byla jenom náhoda? Heleďte, jestli si tady hraje jako Batmana v sukních –“

„Nehraju. Jenom jsem se ocitla ve špatnou dobu na špatném místě. A myslela jsem si, že bych mohla být užitečná.“ A rozčilená jeho jednáním jsem pak ještě dodala: „A byla jsem, ne? Dostala jsem ho zpátky na most.“

„Jen taktak,“ vyprskl a začal přede mnou rázovat sem tam.

Všimla jsem si, že mě Adam sleduje ustaraným pohledem, a tak jsem k němu vyslala ochablý úsměv.

„Mně to moc k smíchu nepřipadá.“

„Nesměju se.“

Maguire mě provrtával očima a snažil se vymyslet, co má se mnou provést. „Můžete mi to všechno vylíčit od začátku až do konce u nás na stanici.“

„Ale vždyť jsem nic neprovedla.“

„Nejste zatčená, Christine. Potřebuju vyplnit hlášení,“ řekl a zamířil k autu. Zřejmě čekal, že se vydám za ním.

„Nemůžete sebrat i ji,“ zaprotestoval Adam.

„Nebojte se, nic jí neuděláme,“ ujistil ho Maguire úplně jiným, daleko vlídnějším hlasem. Vůbec jsem netušila, že má něco takového v repertoáru.

„Nic mi není, vážně,“ namítl Adam, když mu chtěl Maguire pomoci do auta. „Bylo to chvilkové pominutí smyslu. Teď už jsem v pořádku. Chci domů.“

Maguire zamumlal cosi povzbuzujícího, ale přesto Adama navzdory jeho přání doprovodil do auta. Když ho do něj posadil, nastoupila jsem do jiného vozu a odjela v něm na policejní stanici v Pearse Street, kde mě požádali, abych jim všechno znovu vylíčila. Bylo nabíledni, že mi Maguire moc nevěří. Neměla jsem odvahu přiznat mu, co jsem na tom mostě skutečně pohledávala. Stejně jako předtím v tom opuštěném domě. A nemohla jsem to přiznat ani té laskavé dámě, která přišla do místnosti po něm, aby si se mnou o všem popovídala.

Po hodině mi detektiv Maguire oznámil, že můžu odejít.

„A co Adam?“

„Kvůli Adamovi si už nemusíte dělat starosti.“

„Ale kde je?“

„Má ho v práci psycholog.“

„Takže kdy ho uvidím?“

„Christine...“ začal Maguire varovným tónem. Zjevně se mě chtěl zbavit.

„Copak?“

„Neříkal jsem vám, abyste se do toho už nepletla? Venku jsem

viděl stát taxík. Jedte domů. Vyspěte se. A snažte se vyhybat potížím.“

Takže jsem vyšla z policejní stanice. Byla nedělní půlnoc a mráz mi pronikal až do morku kostí. Ulice byly prázdné, pokud pominu ten jediný stojící taxík. Předemnou se tyčila v celé své kráse tmavá prázdná Trinity College. Nevím, jak dlouho jsem tam vyčkávala v odeznívajícím šoku a snažila se vstřebet všechny poslední události, když vtom se dveře za mnou otevřely a já jsem poznala, že ke mně přichází Maguire, dřív než jsem uslyšela jeho hlas.

„Vy jste ještě tady“

Nevěděla jsem, co mu na to odpovědět, a tak jsem se na něj jen mlčky podívala.

„Ptá se po vás.“

Srdce mi poskočilo.

„Přes noc zůstane na pozorování. Můžu mu dát vaše číslo?“
Přikývla jsem.

„Nastupte si do toho taxíku, Christine,“ vyzval mě Maguire a probodl mě tak výhrůžným pohledem, že jsem se přistihla, jak mávám na taxík, který stál stále na stejném místě.

Odjela jsem domů.

Samozřejmě jsem neusnula. Ponocovala jsem ve společnosti kávovaru, nespouštěla oči z telefonu a uvažovala, jestli dal detektiv Maguire Adamovi správné číslo. V sedm hodin se z ulice ozvaly první známky dopravního ruchu a já začala poklimbávat. O patnáct minut později mě vyburcoval budík, který mě touhle dobou budil do práce. Adam mi celý den nezavolał. Teprve v šest hodin večer, když jsem už vypínala počítač, mi zazvonil mobil.

***

Domluvili jsme se, že se sejdeme na Ha'penny Bridge, což mi v tu chvíli připadalo nejlepší, protože představoval jediné pojit-

ko mezi námi. Když jsme tam ale dorazili, skoro čtyřiaadvacet hodin po té události, už mi to moc vhodné nepřipadalo. Nestál přímo na mostě, ale těsně u něj na nábrežní ulici Bachelor's Walk, a díval se do vody. Dala bych nevím co, kdybych mu mohla nahlédnout do hlavy a zjistit, co se mu v ní honí.

„Adame.“

Jakmile mě uslyšel, otočil se. Měl na sobě tutéž černou teplou bundu a černou vlněnou čepici jako předtím v noci a ruce hluboko zasunuté v kapsách.

„Jste v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Jo, jistě.“ Znělo to zdrceně. „Je mi dobře.“

„Kam vás v noci odvezli?“

„Nejdřív pár otázek na stanici, potom psychologické vyšetření na psychiatrické klinice svatého Jana. Prošel jsem na výbornou,“ zavtipkoval. „Ale k věci, zavolal jsem vám, protože vám chci poděkovat osobně.“ Přeshlápl z nohy na nohu. „Takže děkuju.“

„Fajn. No, rádo se stalo,“ odpověděla jsem rozpačitě, protože jsem nevěděla, jestli mu mám jenom podat ruku, nebo ho obejmout. Ale podle všech známek jsem odhadovala, že bych ho spíš měla nechat na pokoji.

Potom pokýval hlavou a otočil se, aby přešel křižovatku a dostal se na Lower Liffey Street. Nedíval se před sebe a zdálo se, že ani nevnímá zuřivě troubící auto, které se mu v poslední chvíli vyhnulo a nepřejelo ho. Pokračoval dál, jako by neviděl neslyšel.

„Adame!“

Otočil se. „Byla to náhoda. Přísahám.“

V tu chvíli jsem pochopila, že musím jít za ním. Na klinice mu možná uvěřili, ale já jsem ho nemohla nechat být. Rozhodně ne po tom, co právě prožil. U přechodu jsem stiskla tlačítko pro chodce, ale světla se tu střídala pomalu. Bála jsem se, že se mi ztratí, a tak jsem si počkala, až se objeví mezera mezi projíždějícími auty, a rychle jsem přeběhla na druhou stra-

nu. Zatroubilo další auto. Dala jsem se do běhu, abych Adama dohonila, ale potom jsem trochu zpomalila a rozhodla se, že budu dohlížet na jeho bezpečí zpovzdálí. Jenomže odbočil do Abbey Street a ztratil se mi z dohledu. Okamžitě jsem vystřelila kupředu, abych ho dostihla, ale když jsem doběhla za roh, byl pryč, jako kdyby se vypařil do vzduchu. Tou dobou tam už byly všechny obchody zavřené, takže mi do žádného z nich nemohl zmizet. Pátrala jsem v opuštěné ulici, která se táhla přede mnou, a litovala, že nemám aspoň jeho telefonní číslo.

„Baf.“ Zčistajasna přede mě vystoupil ze tmy, v obličejí kamenný výraz.

Nadskočila jsem. „Prokristapána, Adame, chcete mi přivodit infarkt?“

Pobaveně se usmál. „S těmi detektivními fintami, které jste odkoukala v seriálu *Cagneyová a Laceyová*, už na mě nechodte.“

Cítila jsem, jak ve tmě rudnu. „Chtěla jsem se přesvědčit, že jste v pořádku. A nechtěla jsem vám chodit na oči.“

„Už jsem vám řekl, že mi nic není.“

„Nezdá se mi.“

Odvrátil pohled stranou a rychle zamrkal, protože mu zase zvlhly oči. Ve světle pouliční lampy jsem viděla, jak se mu lesknou.

„Potřebuju vědět, že budete v pohodě. Prostě od vás nemůžu jen tak odejít. Míníte se na někoho obrátit o pomoc?“ zajímala jsem se.

„A jak ty úžasné promluvy, do kterých mě všichni tlačí, něco vyřeší? Na tom, co se děje, stejně nic nezmění.“

„A co se děje?“

Otočil se a vykročil kupředu.

„Tak dobře, nemusíte mi odpovídat,“ řekla jsem a připojila se k němu. „Ale neulevilo se vám aspoň? Že jste neskočil?“

„Jistě. Byla to chyba. Lituju, že jsem na ten most chodil.“

Usmála jsem se. „Vidíte? To je dobře – krok kupředu.“

„Měl jsem vylézt támhle nahoru,“ ukázal na šestnáctipatrovou Liberty Hall, nejvyšší budovu v centru Dublinu.

„Kdy máte narozeniny?“ zeptala jsem se, protože jsem si vzpomněla na naši dohodu.

Tentokrát se skutečně zasmál, ale dál rázoval po O’Connell Street.

„Kam jdeme?“ ptala jsem se dál a popoběhla, abych s ním vyrovnala krok. Měla jsem tak promrzlé ruce a nohy, že jsem je skoro necítila, a tak jsem jen tiše doufala, že nemá namířeno příliš daleko. Připadalo mi, že chodí nazdařbůh sem a tam, aniž si vytkl nějaký cíl, takže mě napadlo, jestli si nezvolil jako další způsob sebevraždy umrznutí.

„Jsem ubytovaný v hotelu Gresham,“ řekl a zvedl hlavu k jehlovitému monumentu Spire, vysokému přes sto dvacet metrů. „Nebo jsem mohl vyskočit z letadla a dopadnout na tuhle jehlu. Možná by mi propíchl břicho. Anebo ještě líp – srdce.“

„Fajn. Začínám chápat váš smysl pro humor. Je poněkud morbidní.“

„Na klinice si to díkybohu nemysleli.“

„Jak jste se odtamtud dostal?“

„Okouzčil jsem je svým chlapeckým optimismem a šarmem,“ odpověděl, ale stále se tvářil přísně.

„Lhal jste jim,“ obvinila jsem ho, ale jenom pokrčil rameny. „Kde bydlíte?“

Zaváhal. „Momentálně? V Tipperary.“

„A do Dublinu jste přijel speciálně kvůli...“

„Kvůli tomu, abych skočil z Ha’penny Bridge?“ Zadíval se na mě, tentokrát opět pobaveně. „Vy Dubliňané jste tak nafoukaní. I jinde v Irsku je spousta dokonale vyhovujících mostů. Ne, za někým jsem sem přijel.“ Došli jsme k hotelu Gresham a Adam se ke mně otočil. „No, takže vám děkuju. Ještě jednou. Že jste mi zachránila život. Asi bych vás teď měl rozpačitě

políbit nebo vás obejmout nebo... já vím –“ vypravil ze sebe a zvedl ruku do vzduchu. Já jsem jen zakoulela očima a plácla ho do dlaně.

Potom mě ale nenapadlo nic, co bych mu ještě řekla. Hodně štěstí? Užívejte si života?

Podle všeho na tom byl úplně stejně jako já, a tak pokračoval ve svých kousavých poznámkách.

„Měl bych vám dát zlatou hvězdičku,“ řekl. „Nebo nějaký metal.“

„Byla bych radši, kdybych teď od vás nemusela odcházet.“

„Ty narozeniny mám už za dva týdny. Za čtrnáct dní se moc věcí změnit nemůže, ale oceňuju, že kvůli mně lžete.“

„Všechno je možné,“ namítla jsem mnohem sebejistěji, než jak jsem se skutečně cítila. Dva týdny? Nejradši bych na to měla celý rok, ale pokud má narozeniny už za čtrnáct dní, tak mi prostě budou muset stačit dva týdny. „Vezmu si dovolenou, abych se s vámi mohla vídat každý den. Rozhodně je to možné,“ prohlásila jsem povzbudivě.

Znovu ke mně vyslal pobavený úsměv. „Teď bych byl radši sám.“

„Abyste se mohl zabít.“

„Můžete mluvit trochu tišeji?“ sykl na mě, protože kolem nás právě prošel nějaký pár a podezíravě si nás prohlížel. „Ještě jednou vám děkuju,“ zopakoval už mnohem rezervovaněji, nechal mě stát na chodníku a zmizel v otáčivých dveřích hotelu. Dívala jsem se za ním, jak prochází vstupní halou, a pak jsem vešla dovnitř. V žádném případě jsem se nemínila nechat setrást. Když vešel do výtahu, čekala jsem až do poslední chvíle, a těsně předtím, než se dveře zavřely, jsem se rozběhla za ním a vrazila do kabinky. Změřil si mě prázdným pohledem a stiskl tlačítko.

Vystoupili jsme v posledním podlaží a já jsem za ním vykročila do střešního apartmá označeného jako Apartmá Grace Kellyo-

vé. Jakmile jsme vstoupili do obývacího pokoje, ucítila jsem vůni květin. Za otevřenými dveřmi do ložnice jsem zahlédla postel poházenou okvětními lístky růží a v jejích nohách lahev šampaňského, uloženou ve stříbrném chladicím kbelíku. Vedle něj ležely dvě překřížené číše na sekt. Adam zaletěl pohledem k posteli, ale okamžitě odvrátil oči, jako kdyby ho pohled na ni pohoršil. Přešel k sekretáři a zvedl z něj list papíru.

Přistoupila jsem až k němu. „To je dopis na rozloučenou? Napsal jste ho před tím pokusem o sebevraždu?“

Trhnul sebou. „Pokaždé používáte tohle slovo?“

„A co byste ode mě chtěl slyšet místo něj?“

„Sbohem, Adame, ráda jsem vás poznala?“ utrousil, svlékl si bundu, odhodil ji na podlahu a potom si stáhl z hlavy čepici a vyhodil ji do vzduchu. Dopadla na zem jen kousek od ohně, který skomíral v mramorovém krbu. Pak se vyčerpaně zhroutil na pohovku.

Zírala jsem na něj, úplně vyvedená z konceptu. Nečekala jsem, že se mu pod vlněnou čepicí skrývá tak bohatá plavá hříva.

„Copak?“ zeptal se a já jsem si teprve v tu chvíli uvědomila, že na něj civím jako u vytržení, úplně ochromená jeho krásou.

Svlékla jsem si bundu a rukavice, posadila se proti němu na pohovku a doufala, že mě oheň v krbu rychle zahřeje. „Můžu si ho přecíst?“

„Ne.“ Přitáhl si ho blíž a přeložil.

„Proč ho neroztrháte?“

„Proto,“ řekl a uložil si ho do kapsy. „Je to připomínka. Mého výletu do Dublinu.“

„Moc zábavný tedy nejste.“

„Jenom další položka na seznamu věcí, ve kterých nijak nevy-
nikám.“

Rozhlédla jsem se a snažila se odhadnout, co je vlastně zač. „Někoho jste dneska večer čekal?“

„Samozřejmě. Vždycky mám nachystané šampaňské a růže pro krásné dámy, které mi na mostech rozmlouvají moje plány.“

Skřípalo to. Dobře jsem si to uvědomovala, ale přesto mě potěšilo, že mě označil za krásnou dámu. „Ne, muselo to být včera večer,“ řekla jsem a nespouštěla z něj oči. Snažil se sice vtipkovat a tvářit se sebevědomě, ale přesto se nervózně ošival. Usoudila jsem, že ty legrácky byly jediná věc, která ho držela nad vodou a bránila mu v naprostém zhroucení.

Vstal, přešel ke skřínce pod televizi a otevřel dvířka, za nimiž se skrýval minibar.

„Mám dojem, že alkohol není moc dobrý nápad.“

„Třeba jsem si tu chtěl vzít něco nealkoholického,“ řekl a zatvářil se dotčeně, takže mě okamžitě zahryzaly výčitky svědomí. Vytáhl ale lahev Jacka Danielse a na zpáteční cestě k pohovce po mně šlehl výbojným pohledem. Nijak jsem to nekomentovala, ale všimla jsem si, že když pak naléval whisky do sklenky, třásl se mu ruce. Seděla jsem a pozorovala ho, jenomže po chvíli jsem to už nemohla vydržet, a tak jsem si také nalila, ale smíchala jsem svou trošku whisky s nealkoholickým nápojem. Když už jsem uzavřela dohodu s mužem, který se pokusil zabít, a pronásledovala ho až do jeho hotelového pokoje, tak proč bych se s ním nemohla taky napít? Pokud existovalo něco jako kodex morální integrity a zodpovědného přístupu k občanským právům a povinnostem, pak jsem s ním byla pořádně na štíru. Proč bych to tedy nedotáhla do konce a nehodila všechna tahle pravidla za hlavu? Kromě toho jsem byla promrzlá na kost a potřebovala jsem něco, co by mi pomohlo roztát. Upila jsem malý doušek. Všechno uvnitř od úst až po žaludek mě sice pánilo, ale byl to příjemný pocit.

„Svou přítelkyni,“ pronesl zčistajasna a přerušil tok mých myšlenek.

„Co je s ní?“

„To na ni jsem tady čekal. Přijel jsem do Dublinu a chtěl ji překvapit. Tvrdila, že jsem k ní poslední dobou nebyl moc pozorný. Že jsem byl vedle ní jako duchem nepřítomný a tak.“ Zprudka si promnul obličej. „Tvrdila, že máme problémy. Že nám ‚hrozí nebezpečí‘. Přesně tenhle výraz použila.“

„Takže jste přijel do Dublinu, abyste ten vztah zachránil,“ řekla jsem celá šťastná, že se o něm konečně začínám něco dozvídat. „Co se stalo?“

„Byla s jiným,“ přiznal a brada mu znovu zkameněla. „V baru Milano. Tvrdila, že tam jde s kamarádkami. Žijeme spolu v bytě na nábřeží, jenom teď jsem musel na čas odjet do Tipperary... Každopádně tam nebyla s děvčaty,“ pokračoval zatrpkle, pohled upřený do sklenky.

„Jak víte, že ten jiný není jenom kamarád?“

„No, jsou kamarádi. A moc dobří. Já jsem je totiž seznámil. Ji a svého nejlepšího přítele Seana. Nečekali mě, počítali s tím, že jsem ještě v Tipperary. Uhodil jsem na ně. Nic nezapírali.“ Pokrčil rameny.

„Co jste udělal?“

„Co jsem mohl udělat? Odešel jsem pryč a vypadal jako totální idiot.“

„Neměl jste chuť toho Seana praštit?“

„Ne,“ odušil a ani se nepohnul. Jako úplně poražený člověk. „Věděl jsem, co udělám.“

„Spácháte sebevraždu?“

„Mohla byste přestat používat tohle slovo?“

Zůstala jsem zticha.

„Kromě toho, k čemu by to bylo, kdybych ho praštil? Měl jsem ztropit scénu? Abych vypadal jako ještě větší kretén?“

„Zbavil byste se napětí, které se ve vás nahromadilo.“

„Takže se už násilí neodsuzuje?“ Zavrtěl hlavou. „Kdybych mu jednu vrazil, zeptala byste se mě, proč jsem se radši nešel projít, abych se uklidnil.“

„Poprat se s takzvaným kamarádem, který si to zaslouží, je lepší než sebevražda. To je prostě fakt.“

„Můžete prosím vás přestat říkat to slovo?“ poprosil tiše. „Kristepane.“

„Jenomže právě tohle jste udělal, Adame.“

„A udělám to znovu, jestli nesplníte svou část dohody,“ vykřikl.

Tak prudkým výbuchem zlosti mě překvapil. Vstal a přešel k proskleným dveřím na balkon s výhledem na O'Connell Street a na střechy severní části města.

Byla jsem přesvědčená, že za jeho touhou se vším skoncovat vězí víc důvodů než jen nevěra jeho děvčete. Možná že se tahle událost stala pro jeho utrápenou duši jakousi rozbuškou, ale nechtěla jsem to zkoumat, protože na to nebyla vhodná doba. Zase byl celý napjatý a oba jsme padali únavou. Potřebovali jsme se vyspat.

Podle všeho to viděl stejně, protože mi řekl, aniž se ke mně otočil: „Můžete se vyspat v ložnici. Já si lehnu na pohovku.“ Když jsem neodpověděla, obrátil se a zadíval se na mě. „Předpokládám, že tady chcete zůstat.“

„Nevadí vám to?“

Zamyslel se. „Možná je to dobrý nápad.“ Pak mi zase ukázal záda a zahleděl se na město.

Měla jsem na jazyku spoustu věcí, s jejichž pomocí bych mohla zrekapitulovat uplynulý den, a mohla jsem také přidat několik povzbuzujících slov, abych mu dodala odvalu, ale v tu chvíli mi to připadalo nevhodné. Pokud ho mám z jeho problémů vytáhnout, budu muset rozlousknout nejen to, co mu mám říkat, ale také kdy to říkat.

„Dobrou noc,“ rozloučila jsem se, ale nechala jsem dveře do ložnice pootevřené, protože se mi nelíbilo, že bude spát v pokoji s balkonem. Sledovala jsem ho škvírou, jak si svléká lehký svetr, pod nímž měl bavlněné tričko. Dívala jsem se déle, než bylo

zapotřebí, ale nemohla jsem si pomoci. Namlouvala jsem si, že to dělám pro jeho bezpečí, protože co kdyby se tím svetrem udusil? Posadil se a zvedl nohy na pohovku. Byla však pro něj příliš krátká, takže si je musel položit na postranní opěrku, což ve mně vyvolalo výčitky svědomí, že jsem mu zabrala postel. Chtěla jsem mu to říct, ale vtom na mě promluvil.

„Užíváte si to představení?“ zeptal se, oči zavřené a ruce překřížené pod hlavou.

Zrudla jsem jako krocan, zvedla oči ke stropu, odplížila se ode dveří a posadila se na sloupkovou postel. Sklenky na šampaňské vedle mě zacinkaly, stříbrný chladicí kbelík se převrátil a voda z rozpuštěného ledu se vylila na postel. Postavila jsem kbelík na noční stolek a sáhla po připravené jahodě obalené čokoládou, ale vtom jsem si všimla kartičky položené vedle naaranžovaného občerstvení. Stálo na ní: *Pro mou překrásnou snoubenku s láskou Adam*. Takže přijel do Dublinu, aby ji požádal o ruku. Byla jsem přesvědčená, že zatím jenom kloužu po povrchu, a pevně jsem si umínila, že se nějak zmocním dopisu na rozloučenou, který přede mnou schoval.

Domnívala jsem se, že ta noc, kdy se Simon přímo přede mnou postřelil – ta noc, kdy jsem odešla od manžela – i všechny noci, které pak následovaly, byly nejdelší v mém životě.

Mýlila jsem se.

6

JAK UKLIDNIT MYSL A ASPOŇ TROŠKU SE VYSPAT

Nemohla jsem spát. Nebylo to nic neobvyklého, protože jsem trpěla nespavostí už čtyři měsíce – od té doby, co jsem si uvědomila, že chci vycouvat z manželství. A to je úmysl, který nikomu na náladě nepřidá. Předtím jsem se snažila myslet pozitivně a hledat cesty, které mě dovedou ke štěstí, k pocitu citového naplnění a k záchraně našeho manželství, nikoliv k jeho ukončení. Jenomže jakmile mi poprvé vytanulo na mysli slovo *únik*, drželo se mě jako klíště, především v noci, kdy se mi nehonily hlavou cizí problémy, které normálně odváděly mou pozornost od vlastních trampot. V takových chvílích jsem většinou natahovala ruku k nočnímu stolku pro knížku *Dvaatřicet rad, jak překonat nespavost* a nakonec jsem se v časných ranních hodinách obvykle naložila do vany plné teplé vody nebo jsem se pustila do vyklízení ledničky, případně si nalakovala nehty nebo cvičila jógu – občas jsem dokonce dělala dvě z těchto věcí zároveň – a přitom jsem toužebně doufala, že mi to pomůže najít ztracený klid. Jindy jsem se prostě jenom pohroužila do knížky a četla tak dlouho, až mě začaly bolet oči a já je musela zavřít. Nikdy jsem se ale nedokázala úplně odpoutat od svých problémů, jak se mi snažila namluvit moje příručka, a nikdy mě nezaplavil pocit, že se zbavuju své tíhy a nechávám se unášet kamsi do dálky. Buď jsem zůstala vzhůru, vyčerpaná a zdepta-

ná, anebo mě – vyčerpanou a zdeptanou – přemohl spánek, ale ani jedinkrát jsem nezažila ten kýžený lehký přechod z jednoho světa do druhého.

Přestože jsem dospěla k přesvědčení, že bych z manželství nejradši utekla, nikdy jsem si nepomyslela, že to skutečně udělám. Jenom jsem celou věčnost během bezesných nocí ustaraně přemítala, jak dlouho ještě dokážu být takhle nešťastná. Pak mě ale napadlo, že to přece snášet nemusím. Přesně tuhle radu jsem často udělovala svým přátelům a teď jsem ji mohla uplatnit i vůči sobě. Potom jsem si po nocích v duchu malovala život, který strávím s někým jiným – s někým, koho budu upřímně milovat a kdo bude stejně upřímně milovat mě. Zařadíme se k párům, mezi nimiž přeskakuje při každém pohledu a doteku pověstná jiskra. Pak jsem si představovala sebe a každého muže, jenž mě něčím přitahoval, což se dalo říct o všech příslušnících silnějšího pohlaví, kteří se ke mně někdy v minulosti zachovali tak či onak laskavě. Včetně Lea Arnolda, který patřil k mým klientům a schůzky s ním jsem si náramně užívala. Kolem Lea se točila spousta mých snů, které mi naháněly do tváří ruměnc, kdykoliv vešel ke mně do kanceláře.

Teprve teď mi dochází, že mě stále ochromoval pocit úzkosti – měla jsem panický strach, že to nezvládnou, protože je to nad mé síly. Jenomže jakmile jsem si tohle všechno uvědomila, už pro mě neexistovala žádná cesta nazpátek. Každý sebemenší problém, který se mezi mnou a Barrym objevil, mezitím narůstal do obrovských rozměrů a jenom potvrzoval, že nám už není pomoci – třeba když v posteli dosáhl vyvrcholení dřív než já; když usnul v ponožkách, protože mu byla ustavičně zima na nohy; když odložil ostříhané nehty do malé mističky v koupelně a nikdy je pak nevyhodil do odpadků. Dokazoval to i způsob, jakým jsme se líbali – někdejší dlouhé vášnivé polibky se scvrkly na letmé přátelské dotyky rtů na tvář. Už jsem měla plné zuby jeho vyčpělých historek a jeho starých zážitků

z ragby, které omílal kolem dokola. Kdybych měla popsat svůj život pomocí barev, jak doporučovala jedna z mých příruček, řekla bych, že se náš vztah změnil z jasné modři – takhle jsem ho přinejmenším viděla v době, kdy jsme spolu chodili – na jednotvárnou šed. Nebyla jsem tak hloupá, abych věřila, že naše žhavé city v manželství ani trochu neochladnou, ale domnívala jsem se, že necelý rok po svatbě by mezi námi mohla občas problesknout aspoň jiskřička jako pozůstatek vášnivých plamenů, které nás dříve stravovaly. Když se teď na všechno dívám zpětně, mám dojem, že jsem se ve skutečnosti nezamilovala do svého budoucího manžela, ale spíš do pocitu, že jsem zamilovaná. A teď to milostné poblouznění založené na snu zmizelo v nenávratnu.

Tu noc, kdy jsem ležela ve střešním apartmá hotelu Gresham a nemohla usnout, se přede mnou začaly vršit všechny mé obavy. Bála jsem se, co mě teď po odchodu od Barryho čeká, měla jsem hrůzu z následných finančních tahanic, trápila jsem se úvahami, co si o mně pomyslí ostatní lidé; děsila jsem se, že už nikdy nikoho jiného nepotkám a zůstanu až do smrti sama. A cítila jsem tíhu na duši, když jsem si vybavila Simona Conwaye... a také Adama – jeho příjmení jsem neznala – který si chtěl před čtyřiceti hodinami vzít život a teď ležel ve vedlejším pokoji na gauči vedle vchodu na nesmírně vysoko položený balkon, vedle plného minibaru a čekal, až splním svůj slib a dám mu během následujících dvou týdnů, do jeho pětatřicátých narozenin život, do pořádku. Pokud se mi to nepodaří, znovu se pokusí o sebevraždu.

Při té představě se mi zvedl žaludek. Vstala jsem z postele a znovu ho zkontrolovala. Zvuk televize byl stažený na minimum a po místnosti poskakovaly mihotavé barvy, které se střídaly na obrazovce. Viděla jsem, že se Adamův hrudník pravidelně zvedá a hned zase klesá. Příručka *Dvaatřicet rad* mi nabízela spoustu tipů, jak se uklidnit a usnout, ale já se

nezmohla na nic jiného než na neustálé kontrolování Adama a upíjení heřmánkového čaje. Už počtvrté jsem stiskla spínač varné konvice.

„Ježíši Kriste, spíte vůbec někdy?“ zavolal na mě.

„Promiňte, ruším vás?“

„Vy ne, ale ten parostroj, co tam zapínáte.“

Strčila jsem do dveří a otevřela je o trochu víc. „Chcete šálek čaje?“ zeptala jsem se, ale hned vzápětí jsem dodala: „No, vidím, že pití máte dost.“ Na konferenčním stolku totiž stály tři malé lahvičky Jacka Danielse.

„Neřekl bych, že dost,“ poznamenal. „Nemůžete mě kontrolovat čtyřia dvacet hodin denně. Dřív nebo později se budete muset aspoň trochu vyspat.“ Konečně otevřel oči a podíval se na mě. Vůbec nevypadal unaveně. Ani opile. Spíš krásně. Dokonale.

Nechtěla jsem mu prozrazovat skutečný důvod – nebo spíš důvody – své nespavosti.

„Byla bych radši, kdybych mohla spát tady u vás,“ řekla jsem.

„Zní to lákavě. Ale ten můj rozchod je ještě příliš čerstvá záležitost, takže pokud vám to nebude vadit, radši tu zůstanu takhle sám.“

Přesto jsem se posadila k němu na pohovku.

„Nechystám se skočit z toho balkonu,“ prohlásil.

„Ale uvažoval jste o tom?“

„Samozřejmě. Hlavou se mi honily celé mraky způsobů, jak si v tomhle pokoji sáhnout na život. Na nic jiného nemyslím. Mohl bych se třeba zapálit.“

„Je tady hasicí přístroj, okamžitě bych ho použila.“

„Taky bych mohl jít do koupelny a sáhnout po žiletce.“

„Ten holicí strojek jsem vám schovala.“

„Utopit se ve vaně nebo si hodit do vody vysoušeč vlasů.“

„V té koupelně bych vás kontrolovala. A žádný hotel nemá ve výbavě pokojů ruční fény.“

„Mohl bych použít tu varnou konvici.“

„Ta jen stěží zvládne ohřát vodu, takže by nedokázala zabít proudem ani myš. Je to všechno jenom spousta řečí a skutek utek.“

Zlehka se zasmál.

„A tím nožem z příboru byste nerozřízl ani jablko, natož žílu,“ poznamenala jsem.

Podíval se na jídelní nůž položený vedle mísy s ovocem. „Uvažoval jsem, že ho seberu a nechám si ho.“

„Ještě myslíte na sebevraždu často?“ Pokrčila jsem nohy, zasunula je pod sebe a schoulila se v samém rohu pohovky.

Už nic nepředstíral. „Mám pocit, že s tím nemůžu přestat. Měla jste pravdu, když jste na tom mostě tvrdila, že se z toho stává chorobná posedlost.“

„Takhle jsem to neřekla. Ale pokud na to jenom myslíte a nic pro to nepodnikáte, možná na tom není nic zlého.“

„Děkuju, že mi aspoň neberete moje myšlenky.“

„Pokud vám pomáhá, když se k tomu v duchu vracíte, nebudu vám v tom bránit, ale neměl by to být jediný způsob, jak se s tím vyrovnávat. Probíral jste to s někým?“

„No jasně. Tohle téma přece člověk vybalí hned na prvním rande. Co jste si myslela?“

„Uvažujete o psychoterapii?“

„Připadá vám snad těch posledních čtyřicet hodin s vámi málo?“

„Myslím, že byste potřeboval mnohem víc než jen tu jedinou noc a den.“

„Psychoterapie pro mě není.“

„Momentálně je to možná nejlepší řešení.“

„Měl jsem za to, že nejlepší východisko jste vy.“ Zadíval se na mě. „Neříkala jste mi právě tohle? Chytněte se mě a já vám ukážu, jak může být život nádherný?“

Při pomýšlení, že ve mě vkládá veškerou svou důvěru, mě znovu zachvátila panika.

„Přesně tohle udělám. Jenom mě napadlo...“ Polkla jsem.
„Věděla ta vaše dívka, jak se cítíte?“

„Maria? Nevím. Pořád mi opakovala, že jsem se změnil. Že jsem jako duchem nepřítomný. Uzavřený do sebe. Jiný než dřív. Ale ne, nikdy jsem jí nepřiznal, co prožívám.“

„Byl jste deprimovaný.“

„Pokud je to tak, jak říkáte, pak není vůbec nic platné, když se člověk ze všech sil snaží tvářit šťastně, a ten druhý mu stále opakuje: jsi jiný než dřív, jsi úplně mimo, nic s tebou není, už se nechováš nenuceně. Ježíši Kriste, tak co jsem si měl počít? Snažil jsem se udržet aspoň hlavu nad vodou.“ Vzdychl. „Myslela si, že to nějak souvisí s mým otcem. A s prací.“

„A nesouviselo?“

„No, nevím.“

„Ale ani jedno vám při tom nepomohlo.“

„Ne.“

„Tak mi povězte o té práci, která vás tolik souží.“

„Jak tady teď takhle ležím a vy sedíte vedle mě, připadám si jako u psychoterapeuta.“ Zvedl oči ke stropu. „Když otec onemocněl, dali mi v zaměstnání volno, abych mohl řídit jeho firmu. Štvalo mě to, ale přizpůsobil jsem se, protože jsem věděl, že je to jenom na čas. Jenomže pak se otci přitížilo a já jsem u něj musel zůstat déle. Stálo mě to dost úsilí, než jsem svého zaměstnavatele přesvědčil, aby mi ještě prodloužil to volno, které mi už dal. Jenomže pak přišel doktor a řekl mi, že se otcův stav nelepší. A že už nemá naději. No a minulý týden mi z práce oznámili, že jsem u nich skončil. Už si nemohli dovolit držet moje místo neobsazené.“

„Takže jste přišel o otce i o práci. A o přítelkyni. A taky o nejlepšího kamaráda,“ zhodnotila jsem lapidárně jeho situaci.
„Během jediného týdne.“

„No, děkuju vám, že jste mi to všechno shrnula takhle pěkně nahlas.“

„Mám čtrnáct dní na to, abych vás dala do pořádku, takže nemůžu ztráct čas přešlapováním kolem horké kaše,“ prohlásila jsem nenuceně.

„Vlastně už jenom třináct.“

„Nečeká se od vás, že zůstanete pracovat ve firmě, až tady váš otec nebude, nebo ano?“

„Právě v tomhle vězí ten problém. Je to rodinný podnik. Dědeček ho odkázal mému otci, po něm jsem na řadě já a tak dále a tak dále.“

Už při pouhém hovoru na tohle téma jsem cítila, jak se ve vzduchu zvyšuje napětí. Okamžitě mi došlo, že musím postupovat nanejvýš obezřetně. „Svěřil jste se otci, že o práci ve firmě nestojíte?“ zeptala jsem se opatrně.

Zlehka, ale s hořkým výrazem se zasmál. „Je vidět, že neznáte mou rodinu. Dědeček ve své závěti uvedl, že firma bude po celý život patřit mému otci a potom případně jeho dětem. A pokud ji po otci nepřevzmu já, ujme se jejího vedení strýcův syn a zdědí ji jeho rodina.“

„Což pro vás znamená záchranu.“

Zabořil obličej do dlaní a pak si se zoufalým výrazem promnul oči. „Právě naopak. Tohle mě drtí ještě víc. Poslyšte, nesmírně oceňuju vaši snahu, ale vůbec nechápete moji situaci. Je to strašně složité a těžko se to vysvětluje, ale řeknu vám jen to, že celá tahle záležitost připomíná letitou rodinnou žumpu plnou sraček a já v ní vězím až po uši, přímo uprostřed.“

Prsty se mu chvěly. Přejel jimi po džínsech nahoru a dolů, pak znovu, ale zřejmě si to vůbec neuvědomoval. Byl nejvyšší čas přivést ho na příjemnější myšlenky.

„Povězte mi něco o svém zaměstnání – o tom, které máte tak rád.“

Zadíval se na mě a v očích mu rozpustile zasvítilo, což byl u něj nesmírně vzácný jev. „Čím se podle vás živím?“

Přeměřila jsem si ho zkoumavým pohledem. „Jako model?“

Bleskově spustil nohy z pohovky a posadil se. Odehrálo se to tak rychle, až mě přepadl strach, že se na mě vrhne. Ale místo toho na mě jen nevěřičně zíral. „Děláte si legraci?“

„Vy nejste model?“

„Jak jste na to proboha přišla?“

„Protože...“

„Protože co?“

Byl naprosto ohromený, ale zároveň vypadal, jako by z něj vyzařovala životní síla. Takhle jsem ho viděla poprvé.

„Nesnažte se mi namluvit, že vám tohle ještě nikdy nikdo neřekl.“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdy.“

„Ne? Ani vaše přítelkyně?“

„Ne!“ Krátce se zasmál. Byl to nádherný, nádherný smích, který bych moc ráda slyšela znovu. „Jenom si ze mě utahujete.“ Znovu se položil, zvedl nohy na pohovku a jeho úsměv i hlasitý smích byly ty tam.

„Neutahuju. Náhodou jste nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla, a tak mě napadlo, že jste možná model,“ vysvětlila jsem mu, jak jsem logicky dospěla ke svému názoru. „Není to žádný výmysl!“

Znovu se na mě podíval, tentokrát něžněji a trochu rozpačitě, jako by se snažil zjistit, jestli skutečně nevtipkuju. Ale opravdu jsem to myslela vážně. Cítila jsem se však trochu zahanbeně, že jsem mu to vyklopila takhle bez okolků. Chtěla jsem mu sice říct, že je pohledný muž, ale moje přílišná upřímnost vyzněla dost divně.

„Tak co tedy děláte?“ změnila jsem téma a oprášila si z džínsů neexistující smítko, abych se na něj nemusela podívat.

„Bude se vám to líbit.“

„Tak ven s tím.“

„Striptéra. Jsem jeden z Chippendales. Protože jsem takový hezoun a tak vůbec.“

Zvedla jsem oči ke stropu a zapřela se o opěradlo.

„No tak ne, jenom blufuju. Jsem pilot a létám s helikoptérou u Irské pobřežní hlídky.“

Ohromeně jsem otevřela pusou.

„Vidíte, říkal jsem, že se vám to bude líbit.“ Změřil si mě zkoumavým pohledem.

„Zachraňujete lidi,“ hlesla jsem.

„Máme hodně společného, vy a já.“

Teď vůbec nepřipadalo v úvahu, že by se Adam v tomhle duševním stavu vrátil do práce. Nedovolila bych mu to. Nemohla bych. Nikdo by to nepřipustil.

„Mluvil jste o tom, že má vaše firma po otcově smrti připadnout jeho dětem. Máte nějaké sourozence?“

„Starší sestru. Ta je další v pořadí, ale odstěhovala se do Bostonu. Musela tam utéct, když se z jejího manžela vyklubal investiční podvodník, co využíval Ponzioho schéma a připravil své přátele o miliony. Měl jejich peníze investovat, ale místo toho je utratil. Dost jich vymámil i ze mě, ale otce okradl o hotové jmění.“

„Chudinka vaše sestra.“

„Lavinia? Právě ta to všechno spunktovala. Ale nejde jen o tohle, těch komplikací je mnohem víc. Původně měl firmu zdědit můj strýc, jenomže dědeček dobře věděl, že je to sobecký hajzl, který by ji přivedl na buben, hned jak by se mu dostala do rukou, a tak ji nepředal jemu, ale mému tátovi. Rodina se pak rozdělila na přívržence strýce Alana a na ty, kdo se postavili na otcovu stranu. Takže pokud se podniku neujmu já a dostane ho můj bratranec... Těžko se to vysvětluje někomu, kdo nepatří do rodiny. Neumíte si představit, jak je těžké otočit se k něčemu zády, i když se ve vás všechno vzpírá, protože vás zároveň svazuje pocit zodpovědnosti vůči otci.“

„Já jsem nedávno odešla od manžela,“ vyhrkla jsem. Jenom tak. Prostě to ze mě vypadlo. Srdce se mi rozbušilo jako zbě-

silé, protože to bylo poprvé, co jsem to před někým vyslovila nahlas. Chtěla jsem ho opustit už dávno, ale nedokázala jsem to, protože jsem chtěla být loajální manželka, která plní své sliby. Proto jsem jasně chápala ten pocit zodpovědnosti, o kterém Adam mluvil.

Vyslal ke mně překvapený pohled a chvíli mě pozoroval, jako kdyby v duchu zvažoval, jestli je moje přiznání upřímné. „Co dělal?“

„Je elektrotechnik. Proč?“

„Tak jsem to nemyslel. Co prováděl? Proč jste od něj odešla?“

Nasucho jsem polkla a začala si prohlížet nehty. „Vlastně mi nic zlého neudělal. On... nebyla jsem šťastná.“

S ponurým výrazem vyfoukl vzduch nosem. „Takže jste usoudila, že je to jeho vina.“ Věděla jsem, že myslí na svou přítelkyni.

„Nechci tu pronášet filozofická kázání.“

„Vy je přímo uvádíte do praxe.“

„Neumíte si představit, jak je těžké někoho opustit,“ odpověděla jsem skoro stejnými slovy, jaká předtím pronesl on sám.

„Trefná poznámka.“

„Člověk musí zvážit všechno, co je v sázce,“ prohlásila jsem. „Kdybychom spolu zůstali, oba bychom se až do smrti cítili mizerně. Vyrovná se s tím. Překoná to daleko dřív, než si teď myslí.“

„A co když ne?“

Neměla jsem tušení, jak mu odpovědět. Takhle možnost mě nikdy nenapadla. Byla jsem přesvědčená, že se Barry po mém odchodu zase sebere. Bude muset.

Najednou se mi Adam ztratil. Zůstal sice v pokoji, ale stáhl se do sebe. Nepochybně se mu honilo hlavou, jakou budoucnost by měli před sebou on a jeho přítelkyně. Nemínil se smířit s její ztrátou. Nepovažoval to za možné východisko. Chtěl ji nazpá-

tek. Jenomže pokud na něj jeho dívka pohlížela podobně jako já na Barryho, neměli ani špetku naděje.

„A co vlastně děláte vy?“ zeptal se mě, jako by si náhle uvědomil, že o té ženě, která byla odhodlaná zachránit mu život, neví vůbec nic.

„Co byste řekl?“ Zapojila jsem se do jeho hry.

Moc dlouho nad tím nedumal. „Pracujete v nějakém charitativním obchodě?“

Neubránila jsem se smíchu. „Střílíte naslepo.“ Přejela jsem očima svoje oblečení a uvažovala, jestli považuje moje džínsy, denimovou halenku a conversky za zboží pocházející z charitativního obchodu. Všechny tyhle kousky byly sice neformální, ale zaručeně nové a kromě toho teď denimové komplety zase přišly do módy.

Usmál se. „Nemluvím o vašem oblečení. Jde o víc... působíte jako takový pečovatelský typ. Nejste třeba veterinářka nebo nezachraňujete opuštěná zvířata?“ Pokrčil rameny. „Přihořívá?“

Odkašlala jsem si. „Pracuju v personální agentuře.“

Úsměv mu pohasl. V obličeji se mu objevil zklamaný výraz a veškerý zájem jako by z něj vprchal. A vůbec se to nesnažil zastřít.

Za pár hodin mi bude zbývat už jenom dvanáct dní. A zatím jsem ani v nejmenším nepokročila.

7

JAK NAVÁZAT PŘÁTELSTVÍ A ZÍSKAT SI DŮVĚRU

Každému, kdo by mě byl ochotný poslouchat, bych klidně odpřísáhla, že jsem celou noc probděla, protože jsem o tom byla skálopevně přesvědčená. Jenomže ráno jsem vůbec nezažnamenala, že by se rozednívalo, a k životu mě probral až šum tekoucí vody. Nešlo mi do hlavy, jak jsem mohla usnout, a chvíli mi trvalo, než jsem si vybavila, kde vlastně jsem. Rychle jsem se ale vzpamatovala a zbystrila všechny smysly. Jakmile jsem si všimla, že pohovka, na které předtím ležel Adam, zeje prázdnotou, vyskočila jsem a rozběhla se do ložnice. A protože jsem vystřelila kupředu naprosto bez rozmyslu, cestou jsem narazila kolenem do konferenčního stolku a pak ještě loktem do zárubně dveří. Když jsem nakonec vtrhla do přilehlé koupelny, naskytl se mi pohled na holý svalnatý zadek, jehož se už celou věčnost nedotklo slunce. Adam se ke mně otočil horní polovinou těla. Plavé vlnité vlasy měl mokré a připlácnuté k hlavě, takže teď vypadaly tmavší, a kapala mu z nich – stejně jako z celého obličeje – voda. Nemohla jsem z něj spustit oči.

„Nebojte se, jsem naživu,“ ujistil mě. Zase to znělo pobaveně.

Chvatně jsem vycouvala, zavřela za sebou dveře, potlačila rozpačité zahihňání a rychle se přesunula na samostatnou toaletu pro hosty, abych se po noci strávené v džínovém kompletu

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.